

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 391 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ο ανασχηματισμός δεν κρύβει την αποσύνθεση της συγκυβέρνησης

Φάκελος: Αποτελέσματα και Συμπεράσματα από τις Ευρωεκλογές
σελ. 8-11

595 καθαρίστριες
(σε διαθεσιμότητα)

καθαρίζουμε για σας

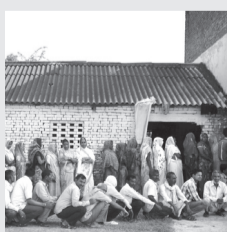
Να τους διώξουμε με τους αγώνες μας

Νερό
Παλλαϊκό ΟΧΙ στο δημοψήφισμα για το ξεπούλημα
σελ. 4

12ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ
26 Ιουλίου-3 Αυγούστου, Μονολίθι Πρέβεζας
σελ. 12

Ινδία
Η μεγαλύτερη εκλογική διαδικασία του κόσμου
σελ. 14

Π. Πουλιόπουλος
Μια ζωή αφιερωμένη στην Επανάσταση και το Σοσιαλισμό
σελ. 15

Χαστούκι από τις καθαρίστριες του ΥΠ.ΟΙΚ. στη συγκυβέρνηση

Διπλό χαστούκι από τις αγωνιζόμενες καθαρίστριες του ΥΠΟΙΚ σε Στουρνάρα, συγκυβέρνηση, Τρόικα: αρχικά, το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών έκρινε «προδήλως απαραίτητες» για το Δημόσιο τις θέσεις εργασίας των 397 καθαριστριών που είχαν προσφύγει, διατάσσοντας την επαναπρόσληψη τους, θεωρώντας αντισυνταγματική και επομένως άκυρη τη διαδικασία που εφαρμόστηκε - στη συνέχεια, το ΥΠΟΙΚ προσέφυγε στον Άρειο Πάγο, ζητώντας αναστολή ισχύος και εκτέλεσης της απόφασης, αλλά το αίτημά του απορρίφθηκε. Το υπουργείο κατέθεσε αίτηση αναίρεσης, που θα εκδικαστεί στις 10 Ιουνίου.

Το σκεπτικό της απόφασης του Πρωτοδικείου είναι αξιόλογο. Παραδέχεται ότι η αντικατάσταση των καθαριστριών από ιδιωτικά συνεργεία θίγει το δημόσιο συμφέρον αλλά και τα ατομικά δικαιώματα τους στην εργασία και την περιουσία. Θέτει κριτήρια ηλικίας,

κοινωνικής κατάστασης κ.λπ. σαν απόδειξη για τις επιπτώσεις της «διαθεσιμότητας» στις καθαρίστριες. Επιδικάζει τα δικαστικά έξοδα στο υπουργείο.

Οι καθαρίστριες, μέσα απ' τη χαρά και περηφάνεια αυτής της δικαίωσής τους, δηλώνουν ότι θα συνεχίσουν τον αγώνα έξω απ' το υπουργείο Οικονομικών, μέχρι την έμπρακτη επιστροφή τους στη δουλειά. Και πολύ καλά κάνουν! Αυτός ο δρόμος άλλωστε έφερε και τις καθαρίστριες μέχρι εδώ, κοντά στη νίκη: η πίστη στο δίκιο τους, η επίμονη διεκδίκησή του σ' έναν αγώνα διάρκειας που ήδη κρατάει 8 μήνες και στη διάρκεια του οποίου έλιωσαν τα παπούτσια στους στις πορείες και στα πεζοδρόμια, συγκρούστηκαν με ΜΑΤ, έφαγαν δακρυγόνα, έκαναν κατάληψη στο υπουργείο ξυνηχτώντας σε σκηνές. Και ακόμα, μπόρεσαν να ενεργοποιήσουν ένα σημαντικό κύμα αλληλεγγύης, με έμπρακτες μορφές, όπως π.χ. οι μπλούζες οικονομικής ενίσχυσης

που διακινούσαν, οι δομές αλληλεγγύης που με συσσίτια και εκδηλώσεις στήριζαν διάφορες φάσεις του αγώνα τους κ.α.

Ο αγώνας αυτός είναι αγώνας όλων των εργαζομένων και πρέπει να νικήσει. Μπορεί να γίνει μια νέα αρχή για να ξελώσουμε το αίσχος της «διαθεσιμότητας», για να διεκδικήσουμε το δικαίωμα στην αξιοπρέπεια και τη ζωή χιλιάδων απολυμένων. Πρέπει όμως να μην έχουμε καμία εμπιστοσύνη ή αυταπάτη για τις δικαστικές αποφάσεις: όσο η सामροβιζελική χούντα παραμένει στην εξουσία, δεν πρόκειται να εφαρμόσει ή να σεβαστεί καμία απόφαση. Στο δρόμο των καθαριστριών, με σκληρό αγώνα στο δρόμο, μέρα νύχτα, ενώνοντας, συντονίζοντας, κλιμακώνοντας όλες τις αντιστάσεις: έτσι θα επιβάλλουμε το δικό μας, μέχρι να ριξουμε την άθλια συγκυβέρνηση - και είναι προς τιμή του ηρωικού αγώνα των καθαριστριών ότι άνοιξαν ένα νέο δρόμο προς τα κει.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Παντελής Πουλιόπουλος: Διαλεχτά Έργα

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2013

Σελίδες: 496

Τιμή: 15 ευρώ

Τα *Διαλεχτά Έργα του Παντελή Πουλιόπουλου*, αποτελούν μια επιλογή των σημαντικότερων άρθρων του Π. Πουλιόπουλου, δημοσιευμένα παλιότερα σε διάφορα βιβλία που όμως εδώ και χρόνια τα περισσότερα απ' αυτά έχουν εξαντληθεί.

Η σειρά με την οποία παρατίθενται τα άρθρα είναι χρονολογική και καλύπτουν μία ευρεία γκάμα σημαντικών ζητημάτων του ελληνικού και διεθνούς εργατικού κινήματος: από την φύση του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού και τον χαρακτήρα της επανάστασης, τον χαρακτήρα των βαλκανικών πολέμων και της μικρασιατικής εκστρατείας και τα καθήκοντα των επαναστατών, την φύση του 2ου Πα-

γκοσμίου Πολέμου και τα καθήκοντα των επαναστατών, το Ενιαίο και το Λαϊκό Μέτωπο, την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος αρχικά μέσα από την προσπάθεια μπολσεβικοποίησης του Κ.Κ.Ε. και εν συνεχεία μέσα από την πάλη ενάντια στον σταλινικό εκφυλισμό και τέλος την οικοδόμηση νέου επαναστατικού κόμματος και Διεθνούς, την φύση και τον χαρακτήρα του φασισμού και τις διαφορές του με την δικτατορία καθώς και τα συνακόλουθα διαφορετικά καθήκοντα των επαναστατών... μέχρι τον πολιτισμό, την ισπανική επανάσταση, τις δίκες της Μόσχας, την προσωπικότητα του Τρότσκι, κ.α.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Το πρόσφατο άρθρο του Πίτερ Σπίγκελ στους *Financial Times* αναζωπύρωσε τη συζήτηση για τον Νοέμβριο του 2012, όταν δύο εκλεγμένοι πρωθυπουργοί (Παπανδρέου, Μπερλουσκόνι) αντικαταστάθηκαν από τεχνοκράτες έμπιστους των Βρυξελλών. Αν και δεν προσθέτει σε πολιτική ουσία, σίγουρα αποκαλύπτει το πραγματικό παρασκήνιο για την προετοιμασία και εκτέλεση των δύο «παλατιανών πραξικοπημάτων». Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πράγματι έτσι έγιναν τα πράγματα, αν κρίνει κανείς από το πρόσφατο βιβλίο του Τίμοθι Γκάιτνερ (πρώην υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ) και το ότι δεν υπήρξαν διαψεύσεις από όσους ενεπλάκησαν σ' αυτά τα πραξικοπήματα.

Το φθινόπωρο του 2012, η Ευρωζώνη βρισκόταν στο χειρότερο σημείο της κρίσης της. Μέρκελ και Κομισιόν είχαν αποφασίσει σκληρά μέτρα και καταστροφή των κοινωνιών στις χώρες του Νότου, για ν' αντιμετωπιστεί η όξυνση της κρίσης, να μην καταρρεύσει το Ευρώ. Ωστόσο, δεν ήταν καθόλου σίγουροι αν αυτά θα γίνονταν αποδεκτά από τις κυβερνήσεις και, ακόμη σημαντικότερο, ποια θα ήταν η συνεισφορά της Γερμανίας στη διάσωση του Ευρώ – δηλαδή αν θα εφαρμοζόταν η αμερικάνικη ή η γερμανική πολιτική.

Στην Ελλάδα, το καλοκαίρι του 2011, μετά από περίπου ενάμισι χρόνο εφαρμογής των μνημονίων, ξεσπούσε το «Κίνημα των Πλατειών», με αποκορύφωμα τα «Ιουνιανά», απέναντι στην τότε ψήφιση του λεγόμενου Μεσοπρόθεσμου. Με τόνους χημικών και μ' ένα όργιο καταστολής, αυτό τελικά ψηφίστηκε αλλά ο Παπανδρέου τσακίστηκε ανεπανόρθωτα και αναγκάστηκε να φέρει μπροστά τον Βενιζέλο (τότε υπουργό Οικονομικών). Δεύτερο κείμενο πλήγμα δέχτηκε η κυβέρνηση Παπανδρέου με τα γεγονότα στις παρε-

“Βελούδινα Πραξικοπήματα” της Ε.Ε. στις Κάννες

λάσεις της 28^{ης} Οκτωβρίου. Εκείνες τις μέρες είχε αποφασιστεί και η περίφημη «συμφωνία για τη μείωση του χρέους», που συνοδεύονταν όμως από νέο Μνημόνιο. Αυτό θα οδηγήσει σε μια νέα έκρηξη των μαζών στις 28 Οκτώβρη, με αποτέλεσμα η παρέλαση να διακοπεί και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας ν' αποχωρήσει άρον άρον. Την επομένη, ο Παπανδρέου θ' αποφασίσει δημοψήφισμα για την αποδοχή ή όχι της συμφωνίας και του συνοδευτικού Μνημονίου. Και τότε, απέναντι σ' αυτή την «ανεύθυνη» –για τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές– πολιτική και στην πεισματική άρνηση Μπερλουσκόνι να εφαρμόσει ανάλογα «προτεινόμενα» μέτρα, θα μπουν στην τελική φάση τα «βελούδινα πραξικοπήματα», που προετοιμάζονταν από τις αρχές φθινοπώρου από την Κομισιόν και τον ίδιο τον Μπαρόζο.

Ο Μπαρόζο, προφανώς με εντολή των Μέρκελ και Σαρκοζί, ήδη απ' τις αρχές του φθινοπώρου του 2011 σχεδίαζε την ανατροπή των Παπανδρέου και Μπερλουσκόνι. Προφανώς και του «σοσιαλιστή» Θαπατέρο στην Ισπανία (και δεν ξέρουμε ποιου άλλου, σε ποια άλλη χώρα), αλλά τελικά αυτή δεν χρειάστηκε, μια που ο Θαπατέρο έχασε τις εκλογές και ήρθε στην εξουσία ο δεξιός Ραχόι, που εφάρμοσε τα μέτρα. Η λύση του Μπαρόζο ήταν η αντικατάσταση, χωρίς βουλευτικές εκλογές, των Παπανδρέου και Μπερλουσκόνι από δύο τεχνοκράτες-τραπεζίτες, τους Παπαδήμο και Μόντι αντίστοιχα, αμφότεροι απόλυτα έμπιστοι των Βρυξελλών και του χρηματοπιστωτικού τομέα. Έτσι, ήδη από τις αρ-

χές φθινοπώρου συζητιόνταν στα παρασκήνια η αντικατάσταση του Μπερλουσκόνι απ' τον Μόντι. Μάλιστα, είχαν βολιδοσκοπηθεί και οι αμερικάνοι, όπως αναφέρει ο Γκάιτνερ, για το αν θα συναινούσαν στην άρνηση οικονομικής βοήθειας μέσω ΔΝΤ στην Ιταλία, ώστε ο Μπερλουσκόνι ν' αναγκαστεί σε παραίτηση ή να εφαρμόσει τα μέτρα των Βρυξελλών. Όπως αναφέρει ο Γκάιτνερ, οι αμερικάνοι αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στη συνωμοσία, μη θέλοντας «να βάψουν τα χέρια τους με το αίμα του Μπερλουσκόνι», που παρόλα αυτά αναγκάστηκε σε παραίτηση στις 12 Νοέμβρη 2011 και την επόμενη μέρα, ύστερα από διακομματική συμφωνία, ορίστηκε πρωθυπουργός ο Μόντι.

Στην Ελλάδα, το πραξικόπημα μπήκε στην τελική ευθεία όταν ο Παπανδρέου αποφάσισε το δημοψήφισμα. Μέρκελ και Σαρκοζί τον κάλεσαν επείγοντως στη Σύνοδο των Καννών και αφού τον περιέλουσαν με βρισιές, τον εξανάγκασαν να αλλάξει το ερώτημα του δημοψηφίσματος, που πλέον δεν θα ήταν «συμφωνείτε με τη συμφωνία μείωσης του χρέους και τη συνέχιση των μνημονίων;» αλλά «θέλετε να παραμείνει η Ελλάδα στο Ευρώ;». Όσο οι Μέρκελ και Σαρκοζί καταχέριζαν τον Παπανδρέου, που με το δημοψήφισμα κινδύνευε να τινάξει στον αέρα την Ευρωζώνη και την παγκόσμια οικονομία (αφού επέτεινε την αβεβαιότητα για το Ευρώ, με συνέπεια το επιτόκιο δανεισμού της Ιταλίας να εκτινάσσεται, να μην μπορεί αυτή πλέον να δανείζεται, να κηρύξει αναγκαστικά χρεοκοπία και –αφού ήταν αδύνατο να δι-

ασωθεί– να καταρρεύσει η Ευρωζώνη), ο Μπαρόζο ετοίμαζε την αντικατάσταση του Παπανδρέου. Πρώτον, πήρε παράμερα τον Βενιζέλο και τον διέταξε «να σκοτώσει το δημοψήφισμα». Ο δοσίλογος Βενιζέλος δέχτηκε, γι' αυτό και όταν επέστρεψαν με τον Παπανδρέου από τις Κάννες έβγαλε μια ανακοίνωση εναντίον του δημοψηφίσματος, με τη δικαιολογία ότι η «παραμονή της χώρας μας στο Ευρώ είναι μια σημαντικότερη κατάκτηση... και δεν μπορεί να τεθεί σε κίνδυνο». Δεύτερον, τηλεφώνησε στον Σαμαρά και τον «προέτρεψε» να συμφωνήσει σε μια νέα τεχνοκρατική κυβέρνηση, που θα αποδεχόταν τη «συμφωνία». Και ο δοσίλογος Σαμαράς, παρότι αρνούσαν μέχρι τότε τα μνημόνια και φλυαρούσε στα «Ζάπεια», υποτάχθηκε και συναίνεσε στο πραξικόπημα. Τρίτον (αν και αυτό δεν αποκαλύφθηκε, αλλά αποδεικνύεται από τα γεγονότα), κινητοποίησε εκείνη τη μερίδα της ελληνικής αστικής τάξης, γνωστή και ως «συμμορία του ευρώ», τα ΜΜΕ που η τελευταία ελέγχει, καθώς και τους δικούς του δοσίλογους πασόκους, ώστε να ρίξουν τον ήδη «πεθαμένο» Παπανδρέου και ν' ανοίξουν τον δρόμο στον Παπαδήμο. Ο ρόλος του Καρατζαφέρη, που συμμετείχε κι αυτός στη συνωμοσία και ήταν αυτός που επέμενε για τον Παπαδήμο, επίσης δεν αποκαλύπτεται, αλλά είναι σίγουρο ότι πήρε εντολές απ' τους αμερικάνους.

Έτσι, η Ε.Ε. (όπως εξάλλου και οι αμερικάνοι, που κινούσαν τα νήματα αλλά τώρα εμφανίζονται αμέτοχοι) αποδεικνύεται ότι όχι μόνο δεν είναι «θερμοκήπιο της δημοκρατίας», αλλά αντίθετα ένα **εργαστήριο «παλατιανών πραξικοπημάτων», μια φυλακή για τους λαούς**. Και ότι, ειδικά εκείνη την περίοδο, θα μπορούσαν να εκβιαστούν οι πάντες, τόσο οι αμερικανοί όσο και οι ευρωπαίοι, ακριβώς λόγω της κρισιμότητας της παγκόσμιας και ευρωπαϊκής οικονομικής κατάστασης.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σοκ προκαλεί έκθεση του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας (ILO) για τα εκατομμύρια των ανθρώπων που τον 21^ο αιώνα εξακολουθούν να δουλεύουν σε συνθήκες **σύγχρονης δουλειάς**, παράγοντας «μαύρα» κέρδη 150 δις δολαρίων ετησίως, κυρίως για τις μαφίες που τους εκμεταλλεύονται. 21 εκ. άνθρωποι δουλεύουν σε συνθήκες σκλαβιάς, οι περισσότεροι μετανάστες. Τουλάχιστον οι μισοί βρίσκονται στην Ασία, 18% στην Αφρική και 10% στη Λατινική Αμερική. Η εκτίμηση αυτή είναι μάλλον μετριοπαθής, καθώς το Παγκόσμιο Παρατηρητήριο για την Εργασία ανεβάζει τον αριθμό στα 30 εκ., υπολογίζοντας ότι οι μισοί βρίσκονται στην Ινδία. Σύμφωνα με τον ILO, περίπου το 55% όσων έχουν παγιδευτεί σ' αυτές τις τραγικές συνθήκες είναι γυναίκες και κορίτσια που οι δουλέμποροι εκμεταλλεύονται ως σκλάβες του σεξ, κερδίζοντας 99 δις ετησίως. Οι άνδρες διοχετεύονται κυρίως σε αγροτικές εργασίες, στις κατασκευές, στη βιομηχανία και στα ορυχεία (43 δις «μαύρα» κέρδη ετησίως). Άλλα 8 δις εκτιμάται ότι εξοικονομούν τα πλούσια «νοικοκυριά» από την εκμετάλλευση οικιακών βοηθών που κρατούν σε καθεστώς ομηρίας, επειδή δεν καταβάλλουν καθόλου αμοιβή ή πληρώνουν ψίχουλα. Τα 5,5 εκ. από 21 εκ. των σύγχρονων σκλάβων είναι παιδιά.

Περίπου 4 εκ. άνθρωποι προστέθηκαν στις τάξεις των **ανέργων** σε όλο τον κόσμο το 2013, με τον συνολικό αριθμό να ανέρχεται σήμερα σε σχεδόν 200 εκατομμύρια. Η έκθεση, που πραγματοποιήθηκε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, τονίζει επίσης ότι ο πλανήτης έχει τώρα 30,6 εκ. περισσότερους ανέργους απ' ό,τι πριν την οικονομική κρίση του 2008. Για το 2014 αναμένεται αύξηση των ανέργων παγκόσμια κατά 3,3 εκ. «Μέχρι το 2019, η ανεργία θα φτάσει τα 213 εκατομμύρια», προβλέπει ο διεθνής οργανισμός, προσθέτοντας ότι «ο αριθμός των ανέργων αναμένεται να παραμείνει σε γενικές γραμμές στο σημερινό επίπεδο μέχρι το 2017». Η Βόρεια Αφρική και η Μέση Ανατολή είναι οι περιοχές που με το υψηλότερο ποσοστό ανεργίας το 2014 (12,3% και 11,1% αντίστοιχα). Η μεγαλύτερη αύξηση, όμως, της ανεργίας το 2014 θα καλύπτει την κεντρική και νοτιοανατολική Ευρώπη και τις χώρες του πρώην «ανατολικού μπλοκ».

Θεσσαλονίκη

Παλλαϊκό ΟΧΙ στο δημοψήφισμα για το νερό

Η δοσίλογη συγκυβέρνηση «έλαβε» το εκλογικό μήνυμα ξαναοίγοντας το θέμα της ιδιωτικοποίησης του νερού. Στις 28/5 έγινε συνάντηση της διοίκησης της ΕΥΑΘ με εκπροσώπους κοινοπραξίας (Μεκοροτ, κρατική εταιρία του Ισραήλ - Όμιλος Αποστολόπουλου - ΓΕΚ/ΤΕΡΝΑ), που είναι ο δεύτερος υποψήφιος αγοραστής, προς ενημέρωσή της για τα οικονομικά και τεχνικά στοιχεία της ΕΥΑΘ. Ο άλλος υποψήφιος είναι η κοινοπραξία της γαλλικής πολυεθνικής SUEZ και του ΑΚΤΩΡ (Μπόμπολας).

Η ΕΥΑΘ σήμερα απασχολεί συνολικά 240 εργαζόμενους, ενώ πριν 10 χρόνια είχε 650! Έχει ήδη διασπαστεί σε δύο εταιρείες: την ΕΥΑΘ παγίων (εγκαταστάσεις, δίκτυα κ.λπ.) και την ΕΥΑΘ Α.Ε. (διανομή, συντήρηση, τιμολόγια κ.λπ.), που είναι το κερδοφόρο κομμάτι (20 εκ. ευρώ κέρδος ετησίως) και πάει προς ιδιωτικοποίηση.

Τις εξελίξεις «φρέναρε» η απόφαση της ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, που «παγώνει» τη μεταφορά του 34,033% (από το συνολικό 61,33% του Δημοσίου) των μετοχών της ΕΥΔΑΠ στο ΤΑΙΠΕΔ. Η απόφαση μιλά για αντισυνταγματικότητα της μεταφοράς, λόγω δικαιοδοσίας της ΕΥΔΑΠ και στα πάγια, όπως οι ταμειωτήρες νερού, που προστατεύονται πλήρως από το Σύνταγμα και δεν μπορούν να βγουν «στο σφυρί». Βέβαια, η άθλια συγκυβέρνηση δεν πτοείται εύκολα. Το υπουργείο Υποδομών και οι σύμβουλοι του Χρυσόχοιδη προχωρούν σε «plan B»: το Δημόσιο θα διατηρήσει την πλειοψηφία των μετοχών (51-55%), αλλά θα διαθέσει από το υπόλοιπο μέσω του Χρηματιστηρίου ή με άνοιγμα βιβλίου προσφορών. Παράλληλα θα δρομολογηθεί αλλαγή στο καταστατικό της εταιρείας, ώστε ν' ανατεθεί το μάντζιμεντ σε ιδιώτη, που θα έχει το μεγαλύτερο πακέτο μετοχών.

Στις 18 Μάη, παράλληλα με τον α' γύρο των αυτοδιοικητικών εκλογών, έγινε στη Θεσσαλονίκη δημοψήφισμα για την ιδιωτικοποίηση της ΕΥΑΘ. Παρά την τρομοκρατία, τις μεθοδεύσεις και απειλές της συγκυβέρνησης και διάφορων δοσίλογων («θιγόμενοι πολίτες»), ο λαός της Θεσσαλονίκης είπε ένα ξεκάθαρο μαζικό «όχι» στην ιδιωτικοποίηση. 218.002 πολίτες προσήλθαν στις κάλπες του Δημοψηφίσματος, σε 181 εκλογικά κέντρα και στο ερώτημα: «**Συμφωνείτε με την ιδιωτικοποίηση της ΕΥΑΘ;**» απάντησαν «**ΟΧΙ**» με συντριπτικό ποσοστό 98%. Η συμμετοχή ξεπέρασε το 50% αυτών που ψήφισαν στις αυτοδιοικητικές εκλογές (428.000). Ο Δικηγορικός Σύλλογος Θεσσαλονίκης διέθεσε μεγάλο αριθμό εθελοντών-μελών του για την εποπτεία και διεξαγωγή του Δημοψηφίσματος, ενώ υπήρχαν και παρατηρητές από την Ευρώπη.

Η ιδέα του Δημοψηφίσματος ξεκίνησε το 2011 από το Σωματείο Εργαζομένων της ΕΥΑΘ, που τον Μάρτιο του 2013 τους Δήμους, τους φορείς της πόλης και τους πολίτες της Θεσσαλονίκης στη συγκρότηση μιας μεγάλης συμμαχίας ενάντια στην ιδιωτικοποίηση. Το συντονιστικό φορέων που δημιουργήθηκε και ονομάστηκε «**SOSte το Νερό**», επανέφερε μέσα στο 2013 την πρόταση για Δημοψήφισμα, που τελικά αποφασίστηκε σε συνέλευση στις 17 Φεβρουαρίου 2014. Παράλληλα, στις 14/3 η Περιφερειακή Ένωση Δήμων Κεντρικής Μακεδονίας (ΠΕΔΚΜ) αποφάσισε ομόφωνα τη διεξαγωγή «κινηματικού» Δημοψηφίσματος, με συνδιοργανωτές την ίδια, τους 11 Δήμους που εξυπηρετούνται από την ΕΥΑΘ, το Σωματείο Εργαζομένων της ΕΥΑΘ και της **Κ(ίνησης)-136**. **Συγκροτήθηκαν 3μελείς** συντονιστικές επιτροπές σε κάθε Δήμο και Δημοτική Κοινότητα της Θεσσαλονίκης (από 1 εκπρόσωπος για την πόλη, την Κ-136, το Σωματείο).

Παραμονή των εκλογών, ο υπουργός Εσωτερικών έστειλε επιστολή προς τους δικαστικούς εφόρους των αυτοδιοικητικών εκλογών, ζητώντας να μην επιτραπεί καμία δραστηριότητα μέσα στις αυλές των σχολείων, ενεργοποιώντας και τους υπουργούς Δικαιοσύνης και Προστασίας του Πολίτη. Ακολούθησε προειδοποιητική επιστολή του εισαγγελέα ότι όσοι χρησιμοποιήσουν εκλογικούς καταλόγους θα αντιμετωπίσουν ποινές φυλάκισης από 3 μήνες μέχρι 3 χρόνια! Επίσης, επι-

στρατεύτηκαν λαμόγια κάθε λογής, όπως ο Νίκος Ταχιάος (πρώην αντιδήμαρχος Αρχιτεκτονικού Θεσσαλονίκης, επί δημαρχίας του κατηγορούμενου για υπεξαίρεση Βασίλη Παπαγεωργόπουλου). Ο Ταχιάος εμφανίστηκε ξαφνικά στην Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων, με μια προσφυγή κατά του Δήμου Θεσσαλονίκης, επειδή ο τελευταίος παρείχε... «παράτυπα» τα στοιχεία των πολιτών (στους εκλογικούς καταλόγους) σε τρίτους! Όμως, παρά τα εμπόδια και τις μεθοδεύσεις, το Δημοψήφισμα έγινε τελικά έξω απ' τις αυλές των σχολείων, με «λίστες πολιτών» και όχι εκλογικούς καταλόγους. Κάτω από αντίξοες καιρικές συνθήκες, ο λαός της Θεσσαλονίκης σε μεγάλες ουρές για να ψηφίσει ΟΧΙ στο ξεπούλημα του νερού!

Το Δημοψήφισμα αποκτά μεγάλη σημασία για τη Θεσσαλονίκη αλλά και γενικότερα: α) Συμπληρώνει την απόφαση του ΣτΕ για την ΕΥΔΑΠ. β) Σπάει την σκοτεινή «νομιμότητα» της συγκυβέρνησης, αφού δεν πήρε την «άδεια» του Προέδρου της Δημοκρατίας. γ) Έγινε παρά και ενάντια στην τρομοκρατία της χουντικής συγκυβέρνησης. δ) Δημιουργεί μια πρώτη παρακαταθήκη, φέροντας στο προσκήνιο την έννοια του δημοψηφίσματος (προ πολλού παραχωμένη απ' τα αστικά κόμματα).

Η ιδιωτικοποίηση των ΕΥΑΘ και ΕΥΔΑΠ, πέρα από εγκληματική, αποτελεί και **κολοσσιαίο σκάνδαλο**, αφού παραδίδει δύο κερδοφόρους οργανισμούς στα χέρια πολυεθνικών και κεφαλαίου. Ιδιωτικοποίηση σημαίνει: α) Τριπλασιασμό των τιμολογίων, δηλαδή αποκλεισμό μιας μεγάλης μερίδας της κοινωνίας από το πιο βασικό αγαθό και χαμηλότερης ποιότητας υπηρεσίες. β) Πλουσιοπάροχα μερίσματα μετοχών για τους ιδιώτες και ταυτόχρονα υπερχρέωση της εταιρίας με δάνεια. γ) Δημιουργία ελλειμμάτων στο κράτος (μικρότερη φορολογία ή φοροαπαλλαγές, αφού οι έδρες των πολυεθνικών βρίσκονται σε φορολογικούς παραδείσους). δ) Αύξηση των απωλειών νερού, αφού σημασία θα έχουν τα υδρόμετρα (μέτρηση κατανάλωσης για να γίνεται η χρέωση των καταναλωτών), όχι η συντήρηση του δικτύου. ε) Καταστροφή του περιβάλλοντος από την απαξίωση του αποχετευτικού δικτύου.

Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν πρέπει να καλλιεργούμε αυταπάτες ότι με το Δημοψήφισμα ή το ΣτΕ θα αποτρέψουμε την ιδιωτικοποίηση. Άλλωστε η συμμαχία της **Κ-136, του «SOSte το Νερό» και του Σωματείου Εργαζομένων της ΕΥΑΘ** με τους Δημάρχους, που είναι βουτηγμένοι επί χρόνια στα σκάνδαλα και τη λοβιτούρα, εφαρμόζοντας μνημονιακές πολιτικές, είναι πολύ προβληματική. Εξίσου προβληματική είναι η πρόταση για «εξαγορά της ΕΥΑΘ από τους πολίτες» (Κ-136, ΠΕΔΚΜ κ.α.), που παραγκωνίζει τους αγώνες για νομικά ή λογιστικά τερτίπια. Η ΕΥΑΘ ανήκει στο λαό, δεν χρειάζεται αυτός να την «ξαναγοράσει» αλλά να την προστατέψει απ' το ξεπούλημα.

Αυτό που χρειάζεται είναι να χτίσουμε ταχύτατα ένα κίνημα αντίστασης, με επιτροπές αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς, γειτονιάς, σχολείου ή σχολής. Για να μην ιδιωτικοποιηθεί το νερό αλλά και για να τελειώσουμε με την άθλια συγκυβέρνηση. Τα μέσα πάλης μας πρέπει να είναι μαχητικές διαδηλώσεις και καταλήψεις (και μόνο συμπληρωματικά και πολύ προσεκτικά νομικές ενέργειες κ.λπ.). Όσο για την πρότασή μας, αυτή θα πρέπει να είναι η εθνικοποίηση των εταιριών ύδρευσης και αποχέτευσης, χωρίς καμία αποζημίωσης στους καπιταλιστές, κάτω από εργατικό και κοινωνικό έλεγχο.

Επίκαιρα...

Σκουριές: σε απολογία καλούνται 14 κάτοικοι

Στις 6/6 «απολογούνται» 14 κάτοικοι των Σκουριών, που κατηγορούνται για την επίθεση στο εργοτάξιο. Αρχικά διώκονταν 20 άτομα, εκ των οποίων δύο είχαν προφυλακιστεί τον Απρίλιο και αποφυλακίστηκαν τον Οκτώβριο του 2013. Τον Ιούλιο του 2013, μετά την απολογία τους, προφυλακίστηκαν άλλοι δύο κατηγορούμενοι (αποφυλακίστηκαν το Νοέμβριο, με θετική γνωμοδότηση ανακρίτριας και εισαγγελέα). Στη συνέχεια, στο σύνολο των 20 κατηγορουμένων προστέθηκε ακόμη ένας. Οι κλήσεις απολογίας κοινοποιούνται 24 ώρες μετά την ανακοίνωση των «Επιτροπών Αγώνα ενάντια στις μεταλλευτικές δραστηριότητες» και τις έντονες διαμαρτυρίες των κατοίκων για τις παράνομες δραστηριότητες της «Ελληνικός Χρυσός Α.Ε.».

Απολύσεις στα Carrefour-Μαρινόπουλος

Τρία καταστήματα των σούπερ μάρκετ Αρβανιτίδη (σε Βέροια, Πέλλα, Αλεξανδρούπολη), που εντάχθηκαν ως franchise στην Carrefour-Μαρινόπουλος, έκλεισαν στα τέλη Μαΐου, απολύοντας 30 εργαζόμενους. Η εταιρεία Καρυπίδης Βros, που είχε αναλάβει το franchising των καταστημάτων Αρβανιτίδη, είχε δεσμευτεί ότι δεν θα γίνουν απολύσεις και ότι ακόμη κι αν κλείσουν κάποια καταστήματα, οι εργαζόμενοι θα απορροφηθούν στα υπόλοιπα. Επιπλέον, υπήρχε συμφωνία για χρονοδιάγραμμα αποπληρωμής δεδουλευμένων 4 μηνών, που ακόμη χρωστάει ο Αρβανιτίδης. Τίποτα απ' αυτά δεν τηρήθηκε, ενώ οι εναπομείναντες εργαζόμενοι απειλούνται με διάλυση των εργασιακών σχέσεων και συμβάσεων.

Τρεις εβδομάδες νωρίτερα, η διεύθυνση της Carrefour-Μαρινόπουλος επίσης διαβεβαίωσε τους εργαζόμενους ότι «παγώνει» την πρότασή της για επιβολή εκ περιτροπής εργασίας, για να τους αναγκάσει ν' αναστείλουν την πανελλαδική απεργιακή κινητοποίηση που είχαν προκηρύξει στις 15 Μάη.

ΙΚΑ-ΕΟΠΥΥ: τεράστια κενά λόγω μετατάξεων

Με απόφαση του ΕΟΠΥΥ, μεταφέρονται-μετατάσσονται στις υπηρεσίες του οι 90 πιο έμπειροι υπάλληλοι των τμημάτων παροχών του ΙΚΑ, που είχαν μπει σε «διαθεσιμότητα» πριν από ένα μήνα. Όμως, με νέο έγγραφο του αντιπροέδρου του ΕΟΠΥΥ (Ν. Μπραβάκος) που απευθύνεται στον διοικητή του ΙΚΑ (Ρ. Σπυρόπουλος), γίνεται έκκληση οι 90 να παραμείνουν στις θέσεις τους στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και να εξακολουθήσουν να εξυπηρετούν ασφαλισμένους ως προς τις παροχές σε είδος, μέχρι την οριστική επίλυση του θέματος, με έκδοση σχετικής ΚΥΑ των συναρμόδιων Υπουργείων. Εκατομμύρια ασφαλισμένοι του ΙΚΑ πρόκειται να μετακινηθούν στον ΕΟΠΥΥ, όταν αποφασιστεί η μεταφορά των παροχών σε είδος. Κατά πόσο επαρκούν οι εγκαταστάσεις, οι υπάλληλοι, τα χρήματα, άγνωστο. Ήδη επί έναν μήνα, το τμήμα παροχών παρέλυσε, οι εργαζόμενοι έχασαν το 25% του μισθού τους, χιλιάδες ασφαλισμένοι ταλαιπωρούνται ακόμα.

Εκρηκτικό παραμένει το ζήτημα των αδειών ασθενοείας, καθώς οτιδήποτε προωθήθηκε στην υγειονομική επιτροπή της Αθήνας (μετά την κατάργηση των τοπικών Υγειονομικών Επιτροπών) δεν έχει επιστρέψει, με αποτέλεσμα εκατοντάδες εργαζόμενοι να παραμένουν απλήρωτοι.

Coca-Cola 3E: νέες μονάδες, εκδικητικές απολύσεις

Η πολυεθνική Coca-Cola 3E, αφού έκλεισε μονάδες (Μεσολόγγι, Ρόδος, Θεσσαλονίκη, Πάτρα) και μείωσε θέσεις εργασίας (Βόλος), τώρα απολύει εκδικητικά τον αντιπρόεδρο της Ομοσπονδίας του κλάδου (ΠΟΕΕΠ) και πρόεδρο του Κλαδικού Σωματείου νομού Δωδεκανήσων, γιατί αρνήθηκε μετάθεσή του στην Κρήτη, πρόταση που έκανε η εταιρία επικαλούμενη προσχηματικά ότι «δεν υπάρχουν θέσεις» στη Ρόδο. Οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο της Θεσσαλονίκης απεργούν από τον Οκτώβριο, με αίτημα την επαναλειτούργησή του. Επίσης έχουν κηρύξει μπουϊκοτάζ στα προϊόντα της Coca-Cola 3E, κάνοντας ενημερωτικές καμπάνιες.

Η Coca-Cola 3E παρουσιάζει σημαντική αύξηση του όγκου πωλήσεων στην Ελλάδα για το πρώτο τρίμηνο του 2014 (περίπου 5%) και επενδύει 11 εκ. ευρώ σε δύο νέες μονάδες (Σχηματάρι, Αίγιο). Δραστηριοποιείται εδώ και 45 χρόνια στην ελληνική αγορά, απασχολεί περίπου 1.500 εργαζόμενους και αποτελεί τη μεγαλύτερη εταιρεία μη αλκοολούχων ποτών στην Ελλάδα, όπου παράγεται το 96% των προϊόντων της.

Η εργατική τάξη πλέον δουλεύει σε συνθήκες γαλέρας, που θυμίζουν ακόμα και 19^ο αιώνα, με αφεντικά τραμπούκους που πληρώνουν όταν και αν θέλουν, που δεν υπάρχει κανένα ωράριο παρά μόνο η θέληση του αφέντη εργοδότη – και όπου, πάνω από τα μεμονωμένα αφεντικά, στέκεται το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης για να επιβάλλει το φασιστικό δόγμα «νόμος είναι το δίκιο του εργοδότη».

Εργατικοί αγώνες, όπως οι παρακάτω, δείχνουν ότι η αντίσταση της τάξης συνεχίζεται, ότι έχει τη ζωντάνια ν' αγωνιστεί, τη διάθεση ν' ανατρέψει αυτή την άθλια κατάσταση. Για να γίνει αυτό, όμως, πρέπει οι εργαζόμενοι να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας.

Να παλέψουμε για το συντονισμό και την ενότητα όλων των αγώνων, που δεν πρέπει να μένουν διάσπαρτοι και κομματιασμένοι. Να γραφτούμε στα σωματεία μας, να δημιουργήσουμε νέα εκεί που δεν υπάρχουν, να χτίσουμε συνελεύσεις και επιτροπές (δράσης, απεργιακές κ.λπ.), ώστε να μη μείνει κανείς απροστάτευτος στη λαίλαπα που αντιμετωπίζουμε, να οργανώσουμε τους αγώνες μας πραγματικά αποτελεσματικά και νικηφόρα.

Scherzo: Εστιατόριο ή κάτεργο;

Συνάδελφος μετανάστης και μέλος του Σωματείου Σερβιτόρων Μαγειρών (ΣΣΜ) και λοιπών επαγγελματιών του Επισιτισμού, εργαζόταν στο μαγαζί Scherzo στο Μαρούσι, σε συνθήκες γαλέρας (ως και 12 ώρες τη μέρα, 30 μέρες το μήνα) για περίπου 5 μήνες. Όμως και το πενιχρό ωρομίσθιο ήταν φαίνεται «δυσβάσταχτο» για τον εργοδότη, με αποτέλεσμα να οφείλονται στο συνάδελφο πολλά δεδουλευμένα. Έτσι, όταν αυτός τα διεκδίκησε κατά τη διάρκεια μιας πληρωμής, ξυλοκοπήθηκε από το αφεντικό Δημήτρη Τυρολόγο, με αποτέλεσμα να παραμείνει τρεις μέρες στο νοσοκομείο! Ο Τυρολόγος, σαν άλλος μπάτσος, πήρε και την τσάντα του εργαζόμενου, που περιείχε προσωπικά έγγραφα και χρήματα.

Ο συνάδελφος αφήφισε το αφεντικό-τραμπούκο, έκανε καταγγελία στην Επιθεώρηση Εργασίας για τα δεδουλευμένα του, ενώ παράλληλα μαζί με το ΣΣΜ προχώρησε σε κινητοποιήσεις. Σε μια απ' αυτές, στις 17/5, ο εργοδότης άρχισε να πυροβολεί με καραμπίνα στο πίσω μέρος του μαγαζιού. Τον συνέλαβε η αστυνομία, αλλά αφέθηκε ελεύθερος την επόμενη κιόλας μέρα. Οι κινητοποιήσεις στο Scherzo συνεχίζονται – η πιο πρόσφατη έγινε στις 31/5, με τη συμμετοχή πολλών αλληλέγγυων και με «διακριτική» παρουσία των ΜΑΤ.

Κινητοποίηση διοικητικών ΕΚΠΑ

Ο Σύλλογος Διοικητικού Προσωπικού Πανεπιστημίου Αθηνών κήρυξε τη Δευτέρα 2 Ιουνίου στάση εργασίας και το πρωί κάλεσε σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το Υπουργείο Παιδείας. Οι κινητοποιήσεις αυτές πραγματοποιούνται γιατί στις 15/6 λήγει ο χρόνος «διαθεσιμότητας» των εργαζομένων από οχτώ πανεπιστήμια. Εντωμεταξύ, το Υπουργείο προσπαθεί να θολώσει τα νερά, παίζοντας το γνωστό παιχνίδι του, τοποθετούμενο διαφορετικά απέναντι στο καθένα πανεπιστήμιο – με βασικό σκοπό, βέβαια, να ροκανίσει το χρόνο μέχρι να λήξει η «διαθεσιμότητα» και ν' αρχίσει να πετάει «υπεράριθμους» εργαζόμενους στο δρόμο.

Την πρώτη δικαίωσή του στο νομικό επίπεδο γνώρισε ο αγώνας των εργαζόμενων της ΕΡΤ. Σύμφωνα με τον εργατολόγο και συνήγορο των απολυμένων Τ. Πετρόπουλο, το Πρωτοδικείο Ηρακλείου έκρινε άκυρες τις απολύσεις των 20 εργαζομένων στην ΕΡΑ Ηρακλείου Κρήτης, ενώ η απόφασή του κηρύχθηκε προσωρινά εκτελεστή, που σημαίνει ότι κανονικά θα έπρεπε να επιστρέψουν άμεσα στην εργασία τους. Η προσφυγή των εργαζομένων ήταν αρχικά να εκδικαστεί το Νοέμβριο, αλλά λόγω αναβολής εκδικάστηκε το Δεκέμβριο, δείχνοντας –μαζί και με τους μήνες που μεσολάβησαν για την έκδοση της απόφασης– πόσο οκνηρές είναι οι διαδικασίες της αστικής «δικαιοσύνης», όταν πρόκειται για την υπεράσπιση του δίκιου των εργαζομένων.

Το άκουσμα της απόφασης πανικόβαλλε τη συγκυβέρνηση και τον άθλιο εκπρόσωπο τύπου της, Σίμο Κεδίκογλου. Γιατί ξέρουν ότι όλα τα πραξικοπήματά τους (όπως και το «μαύρο» στην ΕΡΤ) κρέμονται από μια κλωστή, πως μόλις και μετά βίας τα συγκρατούν να μην ξηλωθούν το ένα μετά το άλλο, με μεθοδεύσεις και εκβιασμούς κάθε είδους, έχοντας ουσιαστικά καταργήσει κάθε συνταγματική λειτουργία, νόμους και αποφάσεις δικαστηρίων κ.λπ. (όπως κάνουν και με τις δικαιωμένες καθαρίστριες του ΥΠΟΙΚ). Και βέβαια, προσπαθώντας απεγνωσμένα να μην αφήσουν χώρο για ν' αρχίσει η πολιτική απο-

Πρωτοδικείο Ηρακλείου Άκυρες οι απολύσεις στην ΕΡΤ

καθίλωσή τους, ειδικά χτυπώντας τους εργαζόμενους και τους αγώνες τους με το τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης που έχουν στήσει,

Π' αυτό ο Κεδίκογλου έσπευσε να προαναγγίλει έφεση κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου, επικαλούμενος απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία όμως ακόμα... δεν έχει δημοσιευτεί. Λεπτομέρειες, θα πει κανείς, για τα ήθη και τα πεπραγμένα της κοινοβουλευτικής χούντας των Σαμαρά-Βενιζέλου... που δείχνουν όμως την πραγματικότητα της σαπίλας και επικινδυνότητας της!

Είχε προηγηθεί η μαζική αποδοκιμασία από τους εργαζόμενους του Παντελή Καψή, αυτού του αρχιερέα του «μαύρου» στην ΕΡΤ και εκλεγμένου πλέον ευρωβουλευτή με τον ξεφτισμένο φερτζέ του ΠΑΣΟΚ, την Ελιά. Οι εργαζόμενοι του είχαν ετοιμάσει θερμή υποδοχή, όταν πήγε στο Ηράκλειο για προεκλογική εκδήλωση, η οποία μάλιστα είχε το προκλητικό θέμα «Το νέο αναπτυξιακό μοντέλο της χώρας». Υπό το φόβο των αποδοκιμασιών, τα ανδρείκελα της Ελιάς κρύφτηκαν, μεταφέροντας την τελευταία στιγμή την εκδήλωση 10 χλμ. εκτός της πόλης. Όμως, οι εργαζόμενοι της ΕΡΑ Ηρακλείου, του τηλεοπτικού σταθμού Κρήτης της ΕΡΤ και αντιπρο-

Απεργία στο καζίνο Λουτρακίου

Έφτασαν τις 20 μέρες απεργίας οι εργαζόμενοι στο Καζίνο Λουτρακίου, διεκδικώντας υπογραφή συλλογικής σύμβασης, χωρίς να πληρώσουν με μειώσεις μισθών τα χρέη της εταιρείας. Η εταιρεία, μετά από μια σειρά «ατασθαλιών» και από «άστοχες ενέργειες», κατέληξε να χρωστάει 40 εκ. ευρώ στο δημόσιο (τα 21 εκ. απ' αυτά ρυθμίστηκαν με δικαστική απόφαση πριν από ένα μήνα). Μάλιστα οι εργαζόμενοι, διαμέσου του προέδρου του επιχειρησιακού τους σωματείου, δηλώνουν διατεθειμένοι να συμβάλλουν κατά 12 εκ. ευρώ από περικοπές στους μισθούς τους, αλλά αρνούνται να πάρουν στις πλάτες τους όλα τα χρέη. Και όλα αυτά παρόλο που η εταιρεία θεωρείται «βιώσιμη», μετά τη ρύθμιση των χρεών.

Τέλος, η εργοδοσία προχώρησε σε κλείσιμο του καζίνο (ανταπεργία – λοκ άουτ), με πρόσημα την... κόπωση των λιγοστών εργαζομένων που δεν απεργούν (η συμμετοχή ήταν καθολική, της τάξης του 99%, σε σύνολο 1.400 εργαζομένων). Εναντία στο λοκ άουτ, έγινε στις 6/6 δικαστική προσφυγή της ομοσπονδίας των εργαζομένων στα τυχερά παιχνίδια (ΟΣΕ-ΤΥΠ) και μαζική κινητοποίηση στην Κόρινθο. Είχε προηγηθεί στις 4-5/6 γενική απεργία στο Λουτράκι, από το Εργατικό Κέντρο της περιοχής.

Κατάληψη εργοστασίου στα Γιάννενα

Σε κατάληψη του εργοστασίου προχώρησαν οι απλήρωτοι εργαζόμενοι στη SPIDER, στη Βιομηχανική Περιοχή Ιωαννίνων, με αίτημα την καταβολή των δεδουλευμένων τους. Στην απεργιακή κινητοποίηση συμμετέχουν από τη Δευτέρα 2/6 και οι εργαζόμενοι στη μεταλλοβιομηχανία, έπειτα από σχετική απόφαση του Σωματείου Μετάλλου νομού Ιωαννίνων.

Οι εργαζόμενοι στο κομμάτι της μεταλλοβιομηχανίας είναι **απλήρωτοι για οκτώ μήνες** και συμπορεύτηκαν με την απόφαση των εργαζομένων στη διαλογή των ανακυκλώσιμων υλικών να απεργήσουν (**έναν μήνα απλήρωτοι**), όπως και των εργαζομένων στη συλλογή των απορριμμάτων (**τέσσερις μήνες απλήρωτοι**).

Επιπλέον αίτημα των εργαζομένων στη διαλογή-επεξεργασία των σκουπιδιών είναι η ένταξή τους στα βαρέα και ανθυγιεινά, αίτημα για το οποίο προκαλεί εύλογα ερωτηματικά η σιωπή της τοπικής Επιθεώρησης Εργασίας. Στις 30/5, οι εργαζόμενοι έκαναν παράσταση διαμαρτυρίας στο τοπικό υποκατάστημα του ΙΚΑ.

Η απεργία στη SPIDER (η οποία μεταξύ άλλων εμπορεύεται κάδους ανακύκλωσης, προμηθεύοντας Δήμους σε όλη τη χώρα) αποκτά έντονη πολιτική διάσταση, καθώς ο μέτοχος της Κ. Πέτσιος, διατελεί πρόεδρος του απερχόμενου περιφερειακού συμβουλίου Ηπείρου.

καλό παράδειγμα αυτοδιαχείρισης ενός ραδιοτηλεοπτικού μέσου, παράγοντας ποιοτικό πρόγραμμα και δίνοντας βήμα έκφρασης στην κοινωνία και τους αγώνες.

Όμως δεν επιτρέπονται αυταπάτες. Τα μνημόνια και τα πραξικοπήματα συγκυβέρνησης-τρόικας δεν θα πέσουν στα Πρωτοδικεία. Όσο αυτή η χούντα παραμένει στην εξουσία, δεν θα εφαρμόσει καμία δικαστική απόφαση που δικαιώνει εργαζόμενους και εκθέτει τις συμμορίτικες ενέργειές της. Ούτε απλά «ψηφίζουμε και φεύγουν», όπως εγκληματικά προσπαθεί ν' αποκοιμίσει τον κόσμο ο ΣΥΡΙΖΑ (απολυμένοι της ΕΡΤ είναι σημαντικά στελέχη του, με αποτέλεσμα να μπορεί να ελέγχει ως ένα βαθμό τον αγώνα και την κατεύθυνσή του), χρησιμοποιώντας και αυτό τον αγώνα μόνο ως μαξιλάρι ψήφων. Η χούντα πρέπει να τσακιστεί από τους εργαζόμενους, τη νεολαία, τους αγώνες. Η επιμονή στο δίκιο του αγώνα, η ενίσχυση και κλιμάκωσή του, η ενότητα με άλλα κομμάτια (π.χ. καθαρίστριες) – αυτά μπορούν να οδηγήσουν στη νίκη, στην πραγματική δικαίωση των εργαζομένων της ΕΡΤ και στην πλήρη επανалаειτουργία της, που είναι ένα παλλαϊκό αίτημα και πόθος. Και μαζί η προοπτική όπου πρέπει να συγκλίνουν πλέον όλοι οι εργατικοί αγώνες: να διώξουμε τη χούντα Σαμαρά-Βενιζέλου, για ν' ανοίξουμε τον δρόμο να επιβάλλουμε το δίκιο και τις λύσεις μας.

Εκπαίδευση

Συνεχίζεται η διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης

1. Συγχωνεύσεις σχολείων

Το υπουργείο Παιδείας ξεκίνησε να υλοποιεί το σχέδιο του προϋπολογισμού που προβλέπει για το 2014 την εξαφάνιση 1.676 σχολείων. Η αρχή του νέου κύματος συγχωνεύσεων/καταργήσεων είναι σε εξέλιξη: 128 δημοτικά συγχωνεύονται σε 64 (τα 92 είναι εξαθέσια σχολεία και πάνω και στην Αττική!), 15 δημοτικά καταργούνται (τρία εξαθέσια, τα υπόλοιπα είναι μονοθέσια στην επαρχία), 77 νηπιαγωγεία συγχωνεύονται σε 37 και 30 καταργούνται! Ιδρύονται μόλις 5 δημοτικά και 12 νηπιαγωγεία, ενώ προβλέπονται υποβιβασμοί και προαγωγές που δεν καλύπτουν τις ανάγκες που υπάρχουν, κυρίως στα προνήπια (κάθε χρόνο πολλά μένουν εκτός νηπιαγωγείων). Στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση: καταργούνται 3 ΕΠΑΛ και 1 εσπερινό γυμνάσιο, 16 γυμνάσια-λύκεια συγχωνεύονται σε 8, 12 ΕΠΑΛ συγχωνεύονται σε 6 και ιδρύονται 2 λύκεια, 1 γυμνάσιο και 14 ΕΠΑΛ (4 ημερήσια στην Αττική και 10 εσπερινά στην περιφέρεια).

Όλα αυτά μεταφράζονται σε απώλεια 195 οργανικών θέσεων δασκάλων και νηπιαγωγών και εκατοντάδων θέσεων καθηγητών (δεν γνωρίζουμε ακόμη πόσες οργανικές θέσεις ανά ειδικότητα χάνονται), χωρίς να υπολογίζονται οι απώλειες οργανικών στα ολοήμερα τμήματα. Έτσι υποβαθμίζεται παραπέρα η ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης, αφού ο αριθμός των μαθητών ανά τμήμα θα αυξηθεί, ενώ δημιουργούνται νέες δεξαμενές κινητικότητας-διαθεσιμότητας-απολύσεων.

2. Αξιολόγηση μαθητών, καθηγητών, σχολείων. «Τράπεζα Θεμάτων».

Ξεκίνησαν στις 29 Μάη οι προαγωγικές εξετάσεις της Α' Λυκείου με το νέο σύστημα. Προβλέπεται τα μισά θέματα να τα βάζει ο καθηγητής του σχολείου και τα άλλα μισά να αντλούνται (με κλήρωση σε κάθε σχολείο) από «τράπεζα θεμάτων», ενώ δυσκολεύει και ο τρόπος προαγωγής (απαιτεί τη βάση του 10 στον γενικό μέσο όρο όλων των μαθημάτων καθώς και βαθμό τουλάχιστον 10 σε έκθεση, λογοτεχνία, αρχαία, άλγεβρα και γεωμετρία και βαθμό 8 στα υπόλοιπα μαθήματα). Τέλος, ο συνολικός βαθμός που θα συγκεντρώσουν από τα προφορικά και τις εξετάσεις θα μετράει για την πρόσβαση των μαθητών στην ανώτατη εκπαίδευση.

Η εφαρμογή του νέου συστήματος στις φετινές εξετάσεις της Α' Λυκείου είναι μία από τις πολλές όψεις της ίδιας πολιτικής που διαλύει τη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση. Οι στόχοι του μέτρου αυτού είναι πολλαπλοί: α) Να εντείνει τους ταξικούς φραγμούς στην εκπαίδευση από πολύ νωρίς. Τα παιδιά των εργατικών και φτωχών λαϊκών οικογενειών, που δεν κουβαλάνε από το σπίτι τους οικονομικές και μορφωτικές αποσκευές, είναι αδύνατον να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις του «νέου Λυκείου». Έτσι, θα πεταχτούν χιλιάδες μαθητές έξω από τα Γενικά αλλά και τα Επαγγελματικά Λύκεια, θα αυξηθεί δραματικά η μαθητική διαρροή μετά το γυμνάσιο, ενώ στην καλύτερη περίπτωση θα οδηγούνται στη μεταγυμνασιακή κατάρτιση των Σχολών Επαγ-

γελματικής Κατάρτισης (ΣΕΚ), β) Το κράτος να καταστήσει υπεύθυνους για τη διάλυση του δημόσιου σχολείου τους «κακούς» μαθητές που δεν διαβάζουν και τους γονείς τους που δεν «βοηθούν» (με φροντιστήρια) τα παιδιά τους, γ) Το Υπουργείο να αξιολογήσει τους εκπαιδευτικούς με βάση τις επιδόσεις των μαθητών και να προχωρήσει σε μείωση μισθών και απολύσεις, δ) Να κατηγοριοποιήσει τις σχολικές μονάδες αξιολογώντας τις με βάση τις επιδόσεις των μαθητών, ε) Νέες συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολικών μονάδων, άρα νέες διαθεσιμότητες-απολύσεις και στ) Το Λύκειο να χάσει τον όποιο παιδαγωγικό και μορφωτικό του χαρακτήρα και να μετατραπεί σε εξεταστικό κάτεργο, ενώ οι εκπαιδευτικοί να μετατραπούν από παιδαγωγοί σε προγυμναστές εξετάσεων. Το κόστος για τη λειτουργία της «τράπεζας θεμάτων» είναι 1.570.000 ευρώ (κονδύλι από ΕΣΠΑ).

3. Στο ναδίρ οι δαπάνες

Για πρώτη φορά στην ιστορία της χώρας, οι δαπάνες για την εκπαίδευση για το

2014 έχουν πέσει στο 2,5% του ΑΕΠ (4,5 δις ευρώ). Έχει σχεδιαστεί να είναι το 2018 μειωμένες κατά 42,4% σε σχέση με το 2009 — δηλαδή μια μείωση κατά 3,17 δις ευρώ.

Αποκαλυπτικές για τις προθέσεις του Υπουργείου είναι οι πιστώσεις για τους αναπληρωτές. Για την πρόσληψη αναπληρωτών εκπαιδευτικών στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση, προβλέπονται 15 εκατ. ευρώ, ενώ το 2013 προβλέπονταν 58 εκατ. ευρώ. Στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση προβλέπονται 10 εκατ. ευρώ, ενώ το 2013 προβλέπονταν 40 εκατ. ευρώ. Άρα, για την επόμενη σχολική χρονιά αναμένονται ελάχιστες προσλήψεις αναπληρωτών μέσω του κρατικού προϋπολογισμού.

Επίσης, χιλιάδες εκπαιδευτικοί καταθέτουν αίτηση για συνταξιοδότηση. Αν λάβουμε υπόψη ότι και φέτος οι διορισμοί θα είναι ελάχιστοι, μπορούμε εύκολα να αναλογιστούμε ότι πάρα πολλά σχολεία δεν θα μπορούν να λειτουργήσουν λόγω έλλειψης προσωπικού, γεγονός που ενισχύει τα σενάρια περί επιπλέον αύξησης του ωραρίου των εκπαιδευτικών και επιπλέον συγχωνεύσεων-καταργήσεων σχολείων

(όπως άλλωστε προβλέπονται στον προϋπολογισμό του 2014).

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

Να μην τους επιτρέψουμε να συνεχίσουν την καταστροφική τους πολιτική ούτε στην παιδεία ούτε αλλού. Εκπαιδευτικοί, μαθητές, γονείς, όλοι μαζί, να ενώσουμε τις δυνάμεις μας ενάντια σε Κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ, που διαλύουν τα δημόσια σχολεία και οδηγούν την κοινωνία στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Με κοινές συννελεύσεις και επιτροπές αγώνα να οργανώσουμε πορείες, καταλήψεις, απεργίες για να απαιτήσουμε: **Να αποσυρθεί ο νέος τρόπος προαγωγής των μαθητών και η «τράπεζα θεμάτων», να καταργηθεί ο νόμος 4186, να μην εφαρμοστεί η αξιολόγηση σχολικών μονάδων και εκπαιδευτικών, να επαναλειτουργήσουν όλες οι ειδικότητες των ΕΠΑΛ που καταργήθηκαν και να γυρίσουν στις θέσεις τους οι απολυμένοι καθηγητές.**

Απόφαση-Παρωδία του ΣτΕ

«Συνταγματική» η επιστράτευση στο ΜΕΤΡΟ

«Συνταγματική» κρίθηκε από την ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας η επιστράτευση των εργαζομένων στα μέσα σταθερής τροχιάς, που επιβλήθηκε με υπουργικές αποφάσεις στις αρχές του 2013. Η επιστράτευση κρίθηκε «αναγκαία για λόγους αναγόμενους στην προστασία της υγείας των κατοίκων του Λεκανοπεδίου!» Σύμφωνα με το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο, κατά τη διάρκεια των απεργιών στα μέσα σταθερής τροχιάς, δεν υπήρχε προσωπικό ασφαλείας για την κάλυψη στοιχειωδών αναγκών μεταφοράς του κοινωνικού συνόλου! Ταυτόχρονα, «συνταγματική» κρίθηκε και η επιστράτευση των καθηγητών, δείχνοντας πλήρη ταύτιση του συμβουλίου επικρατείας με τις φασιστικού τύπου αποφάσεις των Σαμαρά και Βενιζέλου. Με τις αποφάσεις αυτές, το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης σκληραίνει την στάση του ακόμα περισσότερο ενάντια στους αγώνες των εργαζομένων και απεργών.

Έχουν περάσει 16 μήνες σχεδόν από τότε που η χουντική συγκυβέρνηση των Σαμαρά-Βενιζέλου (τότε μαζί με τον Κουβέλη) αποφάσισε την πολιτική επιστράτευση των εργαζομένων-απεργών στο ΜΕΤΡΟ. Θέλησαν έτσι να επιβάλλουν «το νόμο και την τάξη» στους εργαζόμενους, που είχαν ξεκινήσει με το σωματείο τους (ΣΕΛΜΑ) απεργία διαρκείας για τη σωτηρία της συλλογικής σύμβασης και τη μη εφαρμογή του «ενιαίου μισθολογίου»-φτωχολογίου. Την 8^η μέρα απεργίας και με τα πρώτα δείγματα διεύρυνσης του αγώνα, αποφασίστηκε η επιστράτευση και τα ξημερώματα της Παρασκευής 25/1/2013, ΜΑΤ-ΥΜΕΤ και ΕΚΑΜ εισέβαλαν στο αμαξοστάσιο των Σεπολίων, με μια επιχείρηση στα «αντιτρομοκρατικά» πρότυπα. Από τότε οι συγκοινωνίες βρίσκονται σε τροχιά ξηλώματος, με τη μείωση των δαπανών και των δρομολογίων, ενώ οι εργαζόμενοι έχουν ήδη υποστεί σημαντικές μειώσεις στους μισθούς τους.

Το σωματείο των εργαζομένων στο ΜΕΤΡΟ προχώρησε σε νομικές ενέργειες, προσφεύγοντας στο ΣτΕ κατά της επιστράτευσης, καθώς και της επίταξη της χρήσης των ακινήτων και κινητών της «Αττικό Μετρό Α.Ε.» και της «ΣΤΑΣΥ Α.Ε.» που είναι απαραίτητα για «την εκτέλεση του συγκοινωνιακού έργου». Τα αστικά δικαστήρια, βέβαια, στηρίζοντας τη χουντική συγκυβέρνηση έκριναν την παράνομη επιστράτευση (ακόμα και με την ισχύουσα αστική νομοθεσία, δεν συντρέχουν οι τυπικές προϋποθέσεις που θα την «δικαιολογούσαν») συνταγμα-

τική. Όσο για τη δημόσια υγεία των κατοίκων του Λεκανοπεδίου, για την οποία κόπτεται υποκριτικά η απόφαση του ΣτΕ, αυτή έχει φροντίσει να την βλάψει πολύ περισσότερο η συγκυβέρνηση των Σαμαρά-Βενιζέλου, κλείνοντας νοσοκομεία — αλλά και συγχωνεύοντας σχολεία, έχοντας με τη μνημονιακή τους πολιτική δημιουργήσει 2 εκ. άνεργους, 1 εκ. απλήρωτους εργαζόμενους, 3 εκ. φτωχούς, ασφαλιστικό σύστημα, εκπαίδευση και υγεία που διαλύονται καθημερινά, ενώ το προσδόκιμο ζωής μειώνεται 1 έτος για κάθε χρόνο Μνημονίου! Το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και η πολιτική της συγκυβέρνησης και των μνημονίων θέτει σε κίνδυνο τη δημόσια υγεία και την επιβίωση του ελληνικού λαού, όχι οι αγώνες των εργαζομένων!

Η απόφαση του ΣτΕ θέλει να πλήξει το δικαίωμα των εργαζομένων στην απεργία, έχει σαν στόχο τη φίμωση όσων αντιδρούν στα σχέδια της συγκυβέρνησης. Επιστρατεύσεις απεργών (ναυτεργάτες, καθηγητές), πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, πραξικοπήματα τύπου ΕΡΤ, διώξεις αγωνιστών, κτηνώδης αντιμετώπιση των μεταναστών αδελφών μας — μ' αυτά τα μέσα θα επιχειρήσει η συμμορία Σαμαρά-Βενιζέλου να παραμείνει στην εξουσία, μετά την εκλογική σφαλιάρα που έφαγε.

Πρέπει να υπερασπιστούμε το δικαίωμα στην απεργία, τις ελευθερίες μας, στο ΜΕΤΡΟ και παντού. Οι εργατικοί και κοινωνικοί αγώνες δεν κρίνονται στα αστικά δικαστήρια. Μπορεί να χρησιμοποιούμε συμπληρωματικά τη νομική οδό, ως επιπλέον μοχλό πίεσης, αλλά αυτό που φέρνει νίκες είναι οι ταξικοί μας αγώνες. Οι εργαζόμενοι στο ΜΕΤΡΟ πρέπει να ενώσουν τον αγώνα τους με όλους τους εργαζόμενους στον κλάδο των συγκοινωνιών, για να σπάσουν στην πράξη την επιστράτευση και ν' αποτρέψουν τις επερχόμενες απολύσεις (αξιολόγηση, διαθεσιμότητα, κινητικότητα), που απειλούν με νέο σαρωτικό κύμα. Όλος ο λαός πρέπει να στηρίξει αυτό τον αγώνα, απαιτώντας δημόσιες, φτηνές, ποιοτικές συγκοινωνίες για όλους — για να μην ξαναέχουμε θανάτους-δολοφονίες όπως του 19χρονού Θανάση στο Περιστέρι, που σπρώχτηκε έξω από το τρένο για ένα εισιτήριο!

Συνολικά χρειάζεται η ενότητα, η αποφασιστικότητα και ο συντονισμός όλων των εργαζομένων, για να οργανώσουμε μια Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας, στέλνοντας τα Μνημόνια και τους υπηρέτες τους στον αγύριστο.

B.K.

Να τους διώξουμε με τους αγώνες μας

Μετά το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών, η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου είναι μια κυβέρνηση απόλυτης μειοψηφίας και χωρίς την παραμικρή νομιμοποίηση να ασκεί τη διακυβέρνηση της χώρας. Είναι μια κυβέρνηση που αντιπροσωπεύει περίπου το 30% του ελληνικού λαού και η συνέχιση της παραμονής της στην εξουσία συνιστά ένα νέο πολιτικό πραξικόπημα.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Το πόσο χουντική είναι η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και τι σκοπεύει να κάνει για όσο καιρό θα παραμείνει στην εξουσία, αποδεικνύεται και από το μέγεθος της προεκλογικής παραπλάνησης που επιχείρησε. Σαμαράς και Βενιζέλος είχαν πει τερατώδη ψέματα: 750 χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας, ανάπτυξη, τέλος τα μνημόνια, όχι άλλα μέτρα, δεν θα υπάρξουν άλλες μειώσεις μισθών, συντάξεων (ήδη από 1^η Ιουλίου οι επικουρικές συντάξεις μειώνονται κατά 5,2% και έπεται συνέχεια), φόρων κ.λπ. – πράγματα που διεκδικούν μια σημαντική θέση στο βιβλίο των ρεκόρ Γκίνες.

Λίγες μέρες μετά τις εκλογές, αυτά τα τερατώδη ψέματα και η μαφιόζικη επιχείρηση παραπλάνησης του ελληνικού λαού αποκαλύπτονται από τις δηλώσεις των πιο σημαντικών αξιωματούχων της ΕΕ/Ευρωζώνης Σόιμπλε-Μπαρόζο-Όλι Ρεν-Ντάι-σενμπλουμ, από την έκθεση της Κομισιόν και την αναμενόμενη σε λίγες μέρες έκθεση του ΔΝΤ. Δηλώσεις και εκθέσεις που μιλούν για επιτάχυνση των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων στην Ελλάδα (όλοι γνωρίζουμε τι σημαίνουν αυτές), συνέχιση απολύσεων στο δημόσιο τομέα, πλήρη απελευθέρωση των απολύσεων, «εξαναγκαστική» αποπληρωμή των μη εξυπηρετούμενων δανείων, ξεπούλημα παραλιών, δασών, ενέργειας, αεροδρομίων και λιμανιών κ.λπ. Η έκθεση της Κομισιόν, όπως και οι δηλώσεις των αξιωματούχων, δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία: δεν επιτρέπεται καμία χαλάρωση των μέτρων που έχουν επιβληθεί από τα μνημόνια και η συγκυβέρνηση πρέπει να εφαρμόσει όλες τις δεσμεύσεις που έχει υπογράψει. Επιπλέον, πρέπει να έχουν ψηφιστεί μέχρι τα μέσα Ιουνίου τα δώδεκα προαπαιτούμενα, που είχαν εξαιρεθεί από το μεσοπρόθεσμο 2015-18. Προεκλογικά, οι δυο κυβερνητικοί εταίροι της συμφορά και της καταστροφής διαβεβαίωναν ότι το δημόσιο χρέος είναι βιώσιμο και δεν θα χρειαστούν άλλα δάνεια και επομένως άλλα μνημόνια. Βέβαια, ότι το χρέος δεν είναι βιώσιμο το γνωρίζουν όλοι, ωστόσο έχει μια ιδιαίτερη σημασία όταν λέγεται από την Κομισιόν και το ΔΝΤ. Επιπλέον, ο Σόιμπλε το ξεκαθάρισε απόλυτα, θα χρειαστεί και νέο δάνειο («βοήθεια» το ονόμασε!), που βέβαια θα συνοδεύεται από νέα μέτρα, δηλαδή νέο μνημόνιο. Άλλωστε αυτό θα ξεκαθαριστεί οριστικά, όπως και το ύψος του νέου δανείου, όταν τον φθινόπωρο αρχίσει η συζήτηση για τη διευθέτηση του ελληνικού χρέους, αν δεν μετατεθεί για αργότερα λόγω της εκλογής Προέδρου.

Όμως, πέρα από το νέο δάνειο που χρειάζεται ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός, είναι βέβαιο ότι και οι χρεοκοπημένες τράπεζες (αξιολογούνται αυτή την περίοδο κάτω από την επίβλεψη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, τα αποτελέσματα αναμένεται να γίνουν γνωστά(;) τον Οκτώβριο) θα χρειαστούν νέα τεράστια ποσά (πέρα από τα περίπου 250 δις ευρώ με τα οποία έχουν χρηματοδοτηθεί μέχρι τώρα) για να μην κα-

ταρρεύσουν. Αυτή τη φορά για την χρηματοδότησή τους δεν αποκλείεται να «μπει χέρι» στις καταθέσεις, όπως έχει αποφασιστεί από την ΕΕ/Ευρωζώνη και ακόμη να ενταθούν οι πλειστηριασμοί και οι κάθε είδους κατασχέσεις για να σωθούν οι τράπεζες/τραπεζίτες.

Οι συγκυβέρνηση και οι παπαγάλοι της προπαγάνδιζαν ότι εξασφάλισαν την «παραμονή της χώρας στο Ευρώ». Ακόμη και η θλιβερή και προς εξαφάνιση ΔΗΜΑΡ, η δικαιολογία που χρησιμοποίησε για τη συμμετοχή της στη κυβέρνηση το 2012, ήταν ακριβώς η εξασφάλιση της παραμονής της χώρας στο Ευρώ και την Ε.Ε. Ωστόσο, ο Σόιμπλε και αυτό το διέψευσε με τον πιο σαφή τρόπο λέγοντας ότι πρέπει να συνεχιστεί το πρόγραμμα των μεταρρυθμίσεων, ώστε να παραμείνει η Ελλάδα στο ευρώ!

Βέβαια, δεν χρειαζόνταν η Ε.Ε. και το ΔΝΤ να πουν πια είναι η πραγματικότητα, εκθέτοντας τη χουντική συγκυβέρνηση ότι λείπει τερατώδη ψέματα. Είναι γνωστό ότι όλα αυτά ψέματα τα λένε οι κυβερνητικοί εταίροι για να εξαπατήσουν αφελείς ψηφοφόρους και για εσωτερική κατανάλωση. Οι Σαμαράς-Βενιζέλος, μαζί με την Ε.Ε., ετοιμάζουν νέα βάρβαρα μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Όχι μόνο για την Ελλάδα αλλά και σε ολόκληρη την Ε.Ε. Αυτό λένε οι συστάσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προς τα κράτη μέλη: «αύξηση της ανταγωνιστικότητας», δηλαδή μείωση του κόστους εργασίας, διάλυση των εργασιακών σχέσεων... οι γνωστές νεοφιλελεύθερες πολιτικές και λογικές που έχουν καταστρέψει την οικονομία και το βιοτικό επίπεδο τω εργατικών και λαϊκών μαζών.

Μια κυβέρνηση που θα είχε μια στοιχειώδη πολιτική ευθιξία θα έπρεπε να παραιτηθεί μετά το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών. Η χούντα Σαμαρά-Βενιζέλου όχι μόνο δε σκέπτεται κάτι τέτοιο, αλλά συμπεριφέρεται σαν να μη «τρέχει» τί-

ποτα ή ακόμη και σαν να είναι ο νικητής των εκλογών, δείχνοντας και μ' αυτό τον τρόπο την περιφρόνηση και την εχθρότητα/μίσος της προς τις λαϊκές μάζες. Αυτή και οι υποστηρικτές της ιμπεριαλιστές (Ε.Ε. και ΗΠΑ) τρέμουν ακόμη και στο άκουσμα των εκλογών και μάλιστα τη δική τους αντίθεση την χρεώνουν σ' όλους τους άλλους, λέγοντας ότι «ο ελληνικός λαός δεν θέλει εκλογές». Επειδή ξέρουν ότι τους περιμένει συντριπτική ήττα, ακόμη μεγαλύτερη απ' αυτή των εκλογών του Μαΐου 2014. Γι' αυτό θα προσπαθήσουν να τις αποφύγουν όσο μπορούν. Με όλα τα μέσα, με εκβιασμούς και απειλές, με την τρομοκρατία και τον εκφοβισμό, ακόμη και με εξαγορά βουλευτών, θα προσπαθήσουν να ξεπεράσουν το εμπόδιο της εκλογής Προέδρου και να κερδίσουν ενάμισι χρόνο επιπλέον παραμονής στην εξουσία – μετά βλέπουμε. Σαμαράς και Βενιζέλος ξέρουν πολύ καλά ότι στις επόμενες εκλογές τελειώνει οριστικά ο πολιτικός τους βίος και ανοίγει το κεφάλαιο της πολιτικής τους που αφορά τις εγκληματικές πράξεις τους σε βάρος του ελληνικού λαού.

Ωστόσο, κάθε μέρα που παραμένει στην εξουσία αυτή η χουντική κυβέρνηση, κάθε μέρα που παραμένουμε σε Ε.Ε./Ευρώ, είναι θανάσιμος κίνδυνος για τα συμφέροντα των εργαζομένων και για τα πολιτικά και δημοκρατικά δικαιώματα του ελληνικού λαού. Οι νέες αποκαλύψεις των φασιστών της Χρυσής Αυγής στη Βουλή δείχνουν πόσο επικίνδυνοι είναι ο Σαμαρά και η ακροδεξιά του αμάδα. Τελικά οι Μπαλτάκοι ήταν πολλοί, λειτουργούσαν βάση σχεδίου και με αρχηγό το Σαμαρά, με άξιο βοηθό τον Βενιζέλο. Η ιστορία θα απαντήσει που τα χάλασαν οι δυο συμμορίες, που τώρα αλληλοκατηγορούνται.

Πρέπει να διώξουμε την συγκυβέρνηση και να τσακίσουμε τους φασίστες της Χρυσής Αυγής όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Ο πιο σύντομος δρόμος για να το επιτύχουμε αυτό, είναι οι αγώνες μας για να τους ρίξουμε, για να φύγουμε από τη φυλακή της Ε.Ε. και το ζουρλομανδύα του Ευρώ.

Ευρωεκλογές 2014

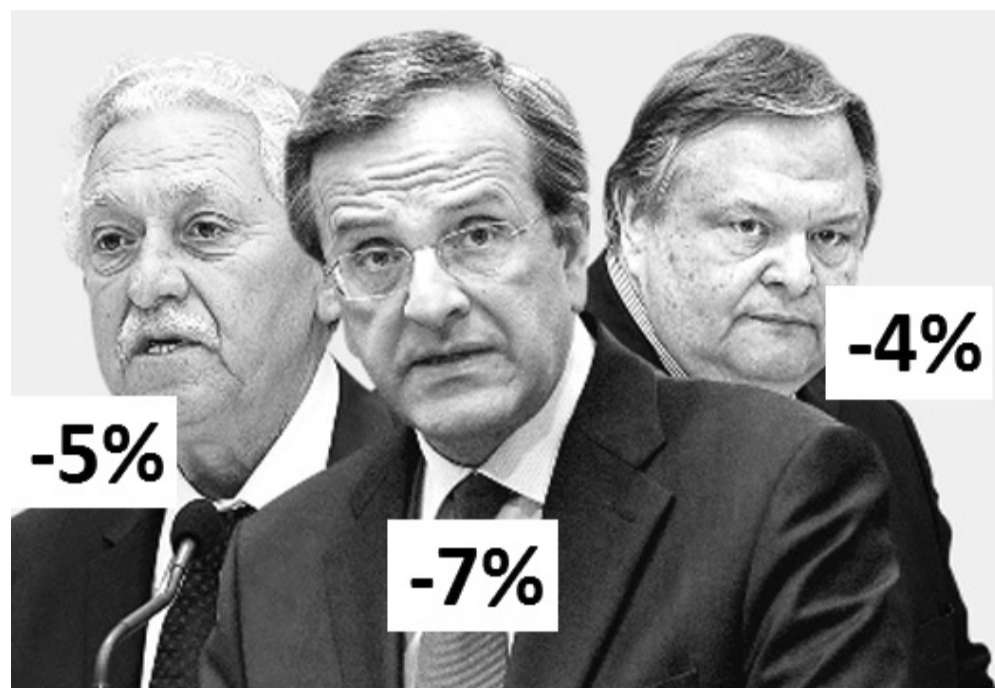
Αποτελέσματα και Συμπεράσματα για

Οι Ευρωεκλογές της 25^{ης} Μάη διεύρυναν και επέτειναν την τάση κατάρρευσης των μνημονιακών δυνάμεων (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ), που είχε διαφανεί από τις αυτοδιοικητικές εκλογές της 18^{ης} Μάη, παρά τη μαζική προσπάθεια εκφοβισμού και τρομοκράτησης του ελληνικού λαού.

Τις πρώτες μέρες, οι ηττημένες δυνάμεις της συγκυβέρνησης προσπάθησαν να καμωθούν τις αδιάφορες και -με τη βοήθεια των ΜΜΕ και των παπαγάλων τους- να εξαπατήσουν τις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες με επιχειρήματα ικανοποιητικά για τον Άδωνι, τον Πρετεντέρη κ.λπ. Όμως, ό,τι κι αν λένε, τα αριθμητικά και ακόμη περισσότερο τα πολιτικά στοιχεία είναι συντριπτικά σε βάρος τους. Επιβιώνουν πολιτικά μόνο χάρη στη λυσσασμένη υποστήριξη των ιμπεριαλιστών της Ε.Ε. (Γερμανίας) και των ΗΠΑ και δευτερευόντως των πιο παρασιτικών και κερδοσκοπικών μερίδων του κεφαλαίου.

1. Η δύναμη της ΝΔ μειώθηκε στις Ευρωεκλογές σε σχέση με τον Ιούνιο του 2012 κατά 7 ποσοστιαίες μονάδες (από 29,7% σε 22,7%)! Ο άλλος άθλιος εταίρος της συγκυβέρνησης (ΠΑΣΟΚ) έχασε 4 ποσοστιαίες μονάδες σε σχέση με τον Ιούνιο του 2012 (από 12,3% σε 8%)! Αν γίνει σύγκριση με προηγούμενα ποσοστά των δυο αστικών κομμάτων, τότε οι απώλειες είναι τεράστιες και αξιοσημείωτες, αν όχι μοναδικές στα παγκόσμια πολιτικά χρονικά. Στις «μνημονιακές» απώλειες μετά τις εκλογές του 2012, πρέπει να προστεθεί και η θλιβερή ΔΗΜΑΡ (ο ρόλος της για το σχηματισμό της τότε τρικομματικής κυβέρνησης ήταν πολύ καθοριστικός), που έπεσε από 6,3% σε μόλις 1,2%, ένα ποσοστό καταδικαστικό για την παραπέρα πολιτική επιβίωσή της. Η κυβερνώσα «αριστερά», η «αριστερά» της ευθύνης μάλλον τελείωσε με τον τρόπο που της άξιζε.

Έτσι, συνολικά έχουμε απώλειες για τα κόμματα της δικομματικής (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) συγκυβέρνησης 11 ποσοστιαίες μονάδες και για

τα κόμματα της τρικομματικής (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ) περίπου 16 ποσοστιαίες μονάδες μέσα σε 2 χρόνια! Η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ είναι μια κυβέρνηση απόλυτης μειοψηφίας, πλήρως απονομιμοποιημένη και καταδικασμένη στη συνείδηση του ελληνικού λαού.

2. Ο ΣΥΡΙΖΑ έφτασε το 26,6%, που τον έφερε στην πρώτη θέση και του έδωσε μια σημαντική διαφορά 4 μονάδων από τη ΝΔ. Ωστόσο, αυτό το ποσοστό είναι οριακά μικρότερο από του Ιουνίου 2012 (26,89%), πράγμα που έχει τη σημασία του και κυρίως δείχνει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπόρεσε να κερδίσει τίποτα από τις τεράστιες απώλειες των κομμάτων της συγκυβέρνησης. Οι αιτίες γι' αυτή την αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ οφείλονται προφανώς στις προγραμματικές, πολιτικές και οργανωτικές ανεπάρκειές του, στις ανακολουθίες του, στις εσωκομματικές του συγκρούσεις και στις ήξεις αφήξεις σε πολλά θέματα και ιδιαίτερα στο θέμα της Ε.Ε. και του Ευρώ, που αποδεικνύεται κομβικό (βλ. και τα αποτελέσματα στην υπόλοιπη Ε.Ε.). Ωστόσο, είναι λίγο παρα-

κινδυνευμένο αυτό που λέγεται «από εχθρούς και φίλους», ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν σχηματίζει «ρεύμα νίκης», όσο κι αν πράγματι τα «αδύναμα χέρια» του είναι ακατάλληλα να χειριστούν μια τέτοια κατάσταση και να δημιουργήσουν «ρεύμα νίκης» με την πραγματική έννοια του όρου. Αλλά, η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού (και του παγκόσμιου, ιδιαίτερα του ευρωπαϊκού) είναι τόσο μεγάλη, που τον πάνε «σπρώχνοντας» για μια εκλογική νίκη στο αμέσως επόμενο διάστημα.

3. Όπως φάνηκε και στις αυτοδιοικητικές, έτσι και στις Ευρωεκλογές το ΚΚΕ επανέκτησε ένα μικρό μέρος των απωλειών του Ιουνίου 2012, κυρίως στην επαρχία. Πέρα απ' αυτό, για την ηγεσία του ΚΚΕ δεν άλλαξε τίποτα και μόλις και μετά βίας κρύβει τη δυσφορία και εχθρότητά της για το ποσοστό και την πρωτιά του ΣΥΡΙΖΑ. Δυσφορία και εχθρότητα που μόλις και μετά βίας συγκρατιούνται στο όριο του να μην επιτίθεται το ΚΚΕ ανοιχτά στο ΣΥΡΙΖΑ ως να είναι αυτός -και όχι η συγκυβέρνηση- ο κύριος εχθρός των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, της νεολαίας.

4. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παρουσίασε μια εκλογική οπισθοχώρηση, μάλλον σημαντική, των ποσοστών της γενικά και ιδιαίτερα μεγάλη από τα καλά έως πολύ καλά που είχε επιτύχει στις αυτοδιοικητικές εκλογές της προηγούμενης βδομάδας. Έτσι δημιουργείται μια αυξανόμενη αμφιβολία αν πραγματικά αυτό το σχήμα μπορεί να σταθεροποιήσει τα ποσοστά του σε σχετικά μόνιμη βάση, αν αυτά δεν παρουσιάζουν μεγάλες διακυμάνσεις από τη μια εκλογική αναμέτρηση στην άλλη.

Ενσωμάτωση		Εγγεγραμμένοι	Ψήφισαν	Εγκυρα	Ακυρα	Λευκά	
05 15:28 22.612/22.612 / 100,00 %		9.907.995	5.942.196 / 59,97 %	5.716.472 / 96,20 %	158.796 / 2,67 %	66.928 / 1,13 %	
		Μαϊος 2014			Ιούνιος 2012		
Κόμμα	Ποσοστό	Ψήφοι	Έδρες	Ποσοστό	Ψήφοι	Έδρες	
ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ-Σ...	26,57 %	1.518.608	6	26,89 %	1.655.022	71	
Νέα Δημοκρατία	22,72 %	1.298.713	5	29,66 %	1.825.497	129	
Λαϊκός Σύνδεσμος - Χρυσή Αυγή	9,39 %	536.910	3	6,92 %	426.025	18	
ελιά ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΤΑΞΗ [(ΠΑ.ΣΟ.Κ)-Συ...	8,02 %	458.403	2				
ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ	6,60 %	377.438	2				
Κ.Κ.Ε. - ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ	6,11 %	349.255	2	4,50 %	277.227	12	
Ανεξάρτητοι Έλληνες - Πάνος Καμμένος	3,46 %	197.701	1	7,51 %	462.406	20	
ΛΑΪΚΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ (ΛΑ.Ο.Σ.)	2,69 %	154.027		1,58 %	97.099		
Έλληνες ευρωπαίοι πολίτες	1,44 %	82.350					
Δημοκρατική Αριστερά - Προοδευτική Συνεργασία	1,20 %	68.873		6,25 %	384.986	17	

την Ελλάδα

5. Το ποσοστό της ΟΚΔΕ στις Ευρωεκλογές είναι πραγματικά καλό σε σχέση με τις εθνικές εκλογές του Μαΐου 2012, όπου είχαμε συμμετάσχει για πρώτη φορά. Οι 3.052 ψήφοι (0,05%) είναι σημαντικά περισσότεροι σε σχέση με τους 1.783 (0,03%) που είχαμε πάρει το 2012. Ωστόσο, δυο πράγματα έχουν κυρίως σημασία για την προσπάθεια της οργάνωσής μας: α) Το ψηφοδέλτιο της ΟΚΔΕ είναι το μόνο που παρουσιάζει αύξηση (συγκρ. με Μάιο 2012) απ' όλα τα ψηφοδέλτια της άκρας αριστεράς (ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ, ΕΕΚ, Μ-Λ ΚΚΕ), παρά τους κατά πολύ δυσμενέστερους όρους μέσα στους οποίους αγωνίστηκε. β) Φαίνεται από εκτιμήσεις, αλλά και εκ των πραγμάτων, ότι οι δυνατότητες για πολύ καλύτερα αποτελέσματα είναι μεγαλύτερες, πράγμα το οποίο είναι δυνατόν να γίνει πραγματικότητα στο άμεσο μέλλον, ενισχύοντας την οικοδόμηση της οργάνωσής μας, το ριζώμα της στους εργαζόμενους, τη νεολαία, τους αγώνες.

7. Παρά τα αρκετά αρνητικά φαινόμενα (βλ. παρακάτω), η γενική τάση **προς τ' αριστερά** συνεχίστηκε. Αυτή η τάση, όσο σημαντική και αν είναι, ασφαλώς επηρεάστηκε από την κάμψη των αγώνων, που παρατηρήθηκε την προηγούμενη περίοδο. Όχι μόνο ως προς το εύρος και την ορμητικότητα της, αλλά και ως προς την ποιότητά της. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, η κρίση της αστικής εξουσίας μεγαλώνει και η αποσύνθεση του πολιτικού συστήματος συνεχίζεται αμείωτη. Μονάχα όνειρα μπορούν να χαρακτηριστούν όσα λέγονται για επανασύσταση της κεντροαριστεράς ή κεντροδεξιάς. Οι πραγματικές τάσεις κινούνται αντίθετα, προς τη διάλυση, αποσύνθεση και αθλιότητα των αστικών δυνάμεων, του αστισμού, των εκπροσώπων του κ.λπ.

8. Τα αρνητικά φαινόμενα είναι βασικά δυο. **Πρώτον**, η εκλογική άνοδος της **Χρυσής Αυγής**, παρά το γεγονός ότι δεν είχε καμιά δραστηριότητα εδώ και αρκετούς μήνες, πράγμα που δείχνει ότι αυτός ο θανάσιμος εχθρός του εργατικού κινήματος εξακολουθεί να υπάρχει. Η συγκέντρωση υψηλών ποσοστών της σε κάποιες εργατικές και λαϊκές περιοχές (π.χ. Β' Πειραιώς) δείχνει ότι παραμένει ο κίνδυνος να χρησιμοποιηθεί ξανά ως εφεδρεία του καπιταλιστικού συστήματος και του αστικού καθεστώτος – και ότι αυτός ο κίνδυνος δεν θα εξαλειφτεί οριστικά παρά αν τσακιστεί από το εργατικό κίνημα. **Δεύτερο**, ο χυδαίος **μπερλουσκονισμός** των Μπέων, Μαρινάκηδων... και γιατί όχι των «Ποταμιών» κ.λπ., που δείχνει την τάση (σιγά σιγά ορατή και στη χώρα μας) αποπολιτικοποίησης και αποϊδεολογικοποίησης της δημόσιας ζωής, όπου συστηματικά καταφεύγει το αστικό κράτος για ν' αποτρέψει την πολιτικοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση των μαζών σε συνθήκες κρίσης.

Βασικά συμπεράσματα των Αυτοδιοικητικών Εκλογών

Οι αστικές/μνημονιακές δυνάμεις επιχειρήσαν να διαστρεβλώσουν την εικόνα του αποτελέσματος των αυτοδιοικητικών εκλογών, κιάλας από τον α' γύρο, για να μετριάσουν το μήνυμα μαζικής αποδοκιμασίας/απόρριψης της πολιτικής τους και των ίδιων. Προσπάθησαν ιδιαίτερα: (α) Να κρυφτούν πίσω από τα αποτελέσματα στην αυτοδιοίκηση, όπου για διάφορους λόγους διατηρούν ακόμη ισχυρά ερείσματα. (β) Να υποβαθμίσουν τη σημασία των αποτελεσμάτων σε Δήμο Αθήνας και Περιφέρεια Αττικής.

1. Φαίνεται ότι οι παλιές δυνάμεις, κρυφά ή φανερά μνημονιακές, έχουν σε τοπικό/περιφερειακό επίπεδο ισχυρά ερείσματα, που οφείλονται σε σειρά λόγων: επιρροή διαφόρων εκκλησιαστικών, αθλητικών κ.α. οργανώσεων, πελατειακές σχέσεις και ειδικά εκμετάλλευση της λαϊκής ανέχειας και απόγνωσης, «αναγνωρισιμότητα» και επιρροή τοπικών παραγόντων/συμφερόντων – και ακόμα, ανεπάρκεια πολιτική, προγραμματική, πρακτική των αντιπολιτευόμενων δυνάμεων (κυρίως του ΣΥΡΙΖΑ).

2. Ωστόσο, υπάρχουν και σε τοπικό/περιφερειακό επίπεδο σημαντικότερες αλλαγές, που αλλάζουν τους συσχετισμούς και τον πολιτικό χάρτη. Σε δύο περιφέρειες, ανάμεσα στις οποίες η Αττική, με την ιδιαίτερη βαρύτητά της (όχι μόνο πληθυσμιακή), αλλά και σε δεκάδες δημαρχίες, κυρίως του Λεκανοπεδίου, επικράτησαν δυνάμεις της Αριστεράς. Το ψηλό ποσοστό του Σακελλαρίδη στο β' γύρο στο Δήμο Αθήνας (όπου υπάρχουν παραδοσιακά αρνητικοί συσχετισμοί) εντάσσεται επίσης σ' αυτή την τάση.

3. Ο ΣΥΡΙΖΑ, παρά τα σχετικά καλά αποτελέσματα σε Αθήνα-Αττική, δεν μπόρεσε συνολικά να σημειώσει μεγάλα ποσοστά (με κάποιες εξαιρέσεις). Μάλλον τα πήγε μέτρια στην υπόλοιπη Ελλάδα, που κυρίως οφείλεται στα ασθενή κοινωνικά/οργανωτικά ερείσματα στην επαρχία, αλλά και στις συνολικές αντιφάσεις/αδυναμίες της πολιτικής του. Σ' αυτές εντάσσονται και οι άστοχες και καταστροφικές επιλογές προσώπων.

4. Το ΚΚΕ επανέκτησε, κυρίως στην επαρχία, μέρος των απωλειών του Μάη-Ιούνη 2012. Πάντως, τα όρια αυτής της «επανάκαμψης» είναι περιορισμένα, όπως έδειξαν και οι Ευρωεκλογές, και αμφισβητήσιμα στο ενδεχόμενο βουλευτικών εκλογών.

5. Η ΔΗΜΑΡ «εξαφανίστηκε» από την εικόνα των αυτοδιοικητικών εκλογών. Το ΠΑΣΟΚ, μέσα στη μη αναστρέψιμη πορεία αποσύνθεσης/κατάρευσης του, φάνηκε να διαθέτει ακόμα κάποιες σκόρπιες δυνάμεις. «Αντιμνημονιακές» δυνάμεις τύπου ΑΝΕΛ κ.λπ. σε τοπικό επίπεδο δεν έδειξαν σημαντικά ερείσματα και έχουν πολύ μικρή εκλογική επιρροή.

6. Διάφορα σχήματα που υποστήριξε η ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ πήγαν καλά ως πολύ καλά. Για πρώτη φορά στη Μεταπολίτευση, αυτοδιοικητικά σχήματα της Άκρας Αριστεράς συγκέντρωσαν πανελλαδικά τόση εκλογική στήριξη. Ωστόσο, αυτή η επιρ-

ροή, πέρα απ' τον κυρίως εκλογικό της χαρακτήρα, έχει μεγάλες διακυμάνσεις (βλ. και Ευρωεκλογές) – και το βασικό συμπέρασμα που υποδεικνύει είναι η ύπαρξη ενός σημαντικού ρεύματος (αριθμητικά και πολιτικά) που τοποθετεί τον εαυτό του εκτός ΣΥΡΙΖΑ.

7. Οι κινήσεις της Εργατικής Αντεπίθεσης, που υποστήριξε η ΟΚΔΕ, σε Γαλάτσι (Αττική) και Αμπελόκηπους-Μενεμένη (Θ/νίκη), πήγαν αρκετά μέτρια. Στο Γαλάτσι, «κρατήθηκαν» οι δυνάμεις (2010: 0,86%, 186 ψήφοι – 2014: 0,80%, 193 ψήφοι). Στους Αμπελόκηπους-Μενεμένη είχαμε σημαντική πτώση (2010: 2,47%, 490 ψήφοι – 2014: 1,41%, 311 ψήφους), χάνοντας τον ένα δημοτικό σύμβουλο που είχαμε. Αυτά τα αποτελέσματα χρειάζονται προσοχή/εξήγηση, μια που η καμπάνια/παρέμβαση μας στις δυο περιοχές, ιδιαίτερα στους Αμπελόκηπους-Μενεμένη, ήταν αρκετά μεγάλη, και τα ερείσματά μας αρκετά πιο ισχυρά απ' το 2010.

9. Το ποσοστό της Χρυσής Αυγής είναι εντυπωσιακό, ιδιαίτερα στην Περιφέρεια Αττικής (11,13%) και στο Δήμο Αθήνας (16,12% – στα γνωστά κεντρικά διαμερίσματα (4^ο και 6^ο) φτάνει το 20,08% και 18,8% αντίστοιχα)! Πάντως, πανελλαδικά αυξάνει λίγο τις δυνάμεις της (συγκρ. βουλευτικές 2012). Τα χτυπήματα από το κράτος των Σαμαρά-Βενιζέλου και η συνολική στάση της –ίσως προς το παρόν– δεν φαίνεται να επηρέασαν την εκλογική της επιρροή, όπως επιβεβαιώθηκε και στις Ευρωεκλογές. Όσο παραμένουν οι βασικές αιτίες που «θρέφουν» το φασισμό, το φαινόμενο της Χρυσής Αυγής και της ακροδεξιάς θα υπάρχει και όχι μόνο στην Ελλάδα.

10. Αρνητικό φαινόμενο είναι και η ισχυρή παρουσία σχημάτων «επιχειρηματιών», προσώπων της τηλεόρασης, ποδοσφαιριστών, δημοσιογράφων και απατεώνων. Ένα νέο φαινόμενο, που εκκολάφτηκε μέσα στα αστικά κόμματα και όχι μόνο, φαίνεται σ' αυτή την περίοδο οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής κρίσης να αυτονομείται. Ένας χυδαίος μπερλουσκονισμός, που έχει εισβάλει από καιρό στην Ε.Ε. της κρίσης και όπως όλα δείχνουν χτυπά και την πόρτα της Ελλάδας.

Ευρωεκλογές 2014

Αποτελέσματα και Συμπεράσματα για την Ευρώπη

Από τις 21 ως τις 25 Μαΐου διεξήχθησαν εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στα 27 κράτη-μέλη της Ε.Ε. Συνολικά τα αποτελέσματα αλλά και τα ποσοτικά και ποιοτικά τους χαρακτηριστικά αποτυπώνουν σε μεγάλο βαθμό τη βαθιά κρίση της Ε.Ε. και προαναγγέλλουν ραγδαίες πολιτικές εξελίξεις.

Το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα (ΕΛΚ) καταγράφει σημαντική πτώση 6,4% (29,4% από 35,8% το 2009), χάνοντας 53 ευρωβουλευτές (εκλέγει 221 από 274). Οι σοσιαλδημοκράτες, αν και σε κάποιες χώρες καταποντίζονται (Γαλλία, Ισπανία, Ελλάδα κ.α.) συγκρατούν δυνάμεις (25,2% από 25,7%) λόγω των καλών αποτελεσμάτων τους σε Ιταλία (41%), Γερμανία (27,3%) και Βρετανία (24,8%), εκλέγοντας συνολικά 190 ευρωβουλευτές (196 το 2009). Η Γερμανία είναι η χώρα που αποτελεί «παράγοντα σταθερότητας» και για το ΕΛΚ (35,3%) και συνολικά καταγράφει ίσως τα πιο «φιλο-Ε.Ε.» αποτελέσματα.

Τρίτη δύναμη οι Φιλελεύθεροι Δημοκράτες, που χάνουν 24 ευρωβουλευτές (εκλέγουν 59 από 83), σημειώνοντας πτώση 3% (7,8% από 10,8%). Ακολουθούν οι Συντηρητικοί και Μεταρρυθμιστές, που παίρνουν 7,3% και 55 έδρες (από 57 και 7,5%) και οι Πράσινοι με 53 ευρωβουλευτές (από 57) και 7,1% (από 7,5%). Στην έκπη θέση, η συμμαχία του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς (ΚΕΑ) και των Πρασίνων των βόρειων χωρών (GUE/NGL), που εκλέγει συνολικά 52 ευρωβουλευτές (από 35) και παίρνει 6,9% (από 4,7%), σημειώνοντας άνοδο 2,2%. Πιο κάτω η ομάδα «Ευρώπη Ελευθερίας και Δημοκρατίας» με 32 έδρες (από 31) και 4,3% (από 4,1%). Ακό-

μα εκλέγονται 91 ευρωβουλευτές που δεν ανήκουν ή δεν έχουν ακόμα ενταχθεί σε καμία πολιτική ομάδα. Για να δημιουργηθεί μια καινούρια ομάδα πρέπει να αποτελείται από 25 ευρωβουλευτές από 7 διαφορετικές χώρες.

Σε γενικές γραμμές, μπορούμε να πούμε ότι τέσσερα είναι τα σημαντικότερα συμπεράσματα:

1. Τα δύο παραδοσιακά αστικά κόμματα (σοσιαλδημοκράτες και συντηρητικοί/χριστιανοδημοκράτες) χάνουν μεγάλο μέρος των δυνάμεων τους. Από κοντά και οι πρόθυμοι κυβερνητικοί εταίροι τους, οι φιλελεύθεροι δημοκράτες. Πέρα από την πτώση των δύο αυτών κομμάτων, ακόμα πιο σημαντικό είναι ότι σε μια σειρά από σημαντικές χώρες (Γαλλία, Βρετανία, Ιταλία κ.α.) αλλάζει η μόνιμη κατάταξη τους ως πρώτο και δεύτερο κόμμα, με εναλλαγή τους στην εξουσία (δικομματισμός) – και στην πρώτη και δεύτερη θέση βρίσκονται άλλα κόμματα, που γενικά τάσσονται εχθρικά απέναντι στην Ε.Ε. Να σημειωθεί ότι αυτό συμβαίνει για πρώτη φορά μεταπολεμικά σε τόσες πολλές χώρες.

2. Ανεβαίνουν αισθητά –και σε κάποιες περιπτώσεις εκτοξεύονται– λαϊκίστικα, ξενοφοβικά και ακροδεξιά κόμματα, που έχουν μια έντονη αντι-Ε.Ε. ρητορεία. Σε αρκετές χώρες παίρνουν την πρώτη θέση (Βρετανία, Γαλλία, Δανία, Ουγγαρία κ.α.) και σε πολλές τη δεύτερη ή τρίτη, με υψηλά ποσοστά. Η άνοδος αυτών των κομμάτων σίγουρα δεν αποτελεί θετική εξέλιξη. Πρέπει όμως να κριθεί ψύχραιμα, χωρίς εύκολες υπεραπλουστεύσεις, έτσι ώστε να βγουν τα σωστά συμπεράσματα. Καταρχήν, είναι λά-

θος μια άθροιση όλων αυτών των κομμάτων χωρίς όρους, πράγμα που θα οδηγούσε σε μια εκτίμηση για ακροδεξιά ή και φασιστική στροφή στην Ευρώπη. Ναι μεν κάποια απ' αυτά τα κόμματα μπορούν να αποτελέσουν θανάσιμο εχθρό του εργατικού κινήματος (Εθνικό μέτωπο-Γαλλία, NPD-Γερμανία, JOBBIK- Ουγγαρία κ.α.), αλλά δεν μπορούν ούτε να τσουβαλιαστούν αυθαίρετα όλα μαζί, ούτε να πούμε ότι η ψήφος σ' αυτά εκφράζει μια σημαντική σύνδεση των μαζών με την ιδεολογία και την πολιτική τους. Σε πολλές χώρες, η άνοδος τους οφείλεται κυρίως στην ανυπαρξία της Αριστεράς ή τη θλιβερή κραυγαλέα φιλο-Ε.Ε. στάση της (Βρετανία, Γαλλία, πρώην «ανατολικό μπλοκ»). Αυτό αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι σε χώρες που είχαμε σημαντικούς αγώνες και υπάρχει πιο δυνατή Αριστερά ή έχει μια στάση αντίστασης ή έστω κριτικής στην Ε.Ε. (Ισπανία, Πορτογαλία, Ελλάδα, Ιρλανδία), οι δυνάμεις αυτές περιορίζονται σε πιο μικρά ποσοστά ή δεν υπάρχουν καθόλου.

3. Η ευρωπαϊκή Αριστερά καταγράφει και αυτή σημαντική άνοδο. Στις χώρες που υπάρχουν Μνημόνια και σ' αυτές που η Αριστερά εμφανίζει μια στάση αντίστασης ή κριτικής στην Ε.Ε., καταγράφει τα μεγαλύτερα ποσοστά της. Στην Ισπανία, τα αριστερά κόμματα παίρνουν συνολικά 23%, στην Πορτογαλία και την Ιρλανδία περίπου 19%. Σημαντικά ποσοστά καταγράφονται και σε Τσεχία (11%), Ολλανδία (9,6%), Δανία (8%) κ.α. Φρένο στα ποσοστά της Αριστεράς βάζει η στασιμότητα της σε Γαλλία (6,6%) και Γερμανία (7,4%), οι ελάχιστες ή και μηδαμινές δυνάμεις της σε μεγάλες χώρες όπως η Βρετανία και στις

χώρες του πρώην «ανατολικού μπλοκ». Σε όλες αυτές τις χώρες (εκλέγουν 199 ευρωβουλευτές – 26,5% του συνόλου) η ευρωπαϊκή Αριστερά εκλέγει μόλις 3 ευρωβουλευτές (όλοι από την Τσεχία).

4. Η αποχή συνεχίζει να βρίσκεται σε πολύ υψηλά επίπεδα. Συνολικά κυμαίνεται στο 57% (ίδιο ποσοστό με το 2009), ενώ σε μόλις 6 από τις 28 χώρες το ποσοστό συμμετοχής ξεπέρασε το 50%. Στις δύο πιο σημαντικές χώρες-πυλώνες της Ε.Ε. και της «ευρωπαϊκής ιδέας», τη Γερμανία και τη Γαλλία, το ποσοστό αποχής είναι 52% και 57% αντίστοιχα. Πιο εντυπωσια-

Η ευρωπαϊκή άκρα αριστερά σε αδιέξοδο;

Οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς στην Ευρώπη δεν μπόρεσαν σε γενικές γραμμές να επωφεληθούν από την κρίση της Ε.Ε. και του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, αλλά ούτε και από την άνοδο των αγώνων του εργατικού κινήματος στην ήπειρο σε σχέση με προηγούμενες περιόδους ή από την αποδιάρθρωση, σε μια σειρά από χώρες, των φιλοευρωπαϊκών δικομματικών αστικών μπλοκ εξουσίας και από τη συνολική πολιτική κρίση και την εναντίωση σημαντικού μέρους των μαζών στην Ε.Ε.

Είναι φανερό ότι χρειάζεται μια συνολική αλλαγή προσανατολισμού και οικοδόμησης των οργανώσεων αυτών, αν κανείς ενδιαφέρεται ν' αλλάξει αυτή η κατάσταση. Οι καταστροφικές πολιτικές αυτοδιάλυσης οργανώσεων μέσα σε «χαλαρά» σχήματα συνεργασίας με πρώην σοσιαλδημοκράτες και κάθε λογής «αριστερές προσωπικότητες» σε μια σειρά από χώρες, σε συνδυασμό με την στάση τους σχετικά με το Ευρώ και την καπιταλιστική/ιμπεριαλιστική Ε.Ε. (που κυμαίνεται από αδιαφορία ως και υποστήριξη της «ουδετερότητας» ή και της «προοδευτικότητας» των ευρωπαϊκών θεσμών) έχουν αφοπλίσει πολιτικά και

οργανωτικά την πλειοψηφία των δυνάμεων της άκρας αριστεράς στην Ε.Ε.

Έτσι, στις περισσότερες χώρες της Ε.Ε., στις πρόσφατες Ευρωεκλογές δεν εμφανίστηκαν καθόλου **ανεξάρτητα** ψηφοδέλτια της άκρας αριστεράς. Σε αυτές συμπεριλαμβάνονται βεβαίως σημαντικές χώρες του ευρωπαϊκού «κέντρου» (**Γερμανία**) και του Νότου (**Ιταλία, Ισπανία**) αλλά και η **Βρετανία**.

Σε άλλες χώρες, οι δυνάμεις της άκρας αριστεράς συμμετείχαν στις ευρωεκλογές μέσω ρεφορμιστικών «πλουραλιστικών» σχημάτων, στα οποία έχουν αυτοδιαλυθεί. Φυσικά, τα αποτελέσματα αυτών των κομμάτων δεν μπορούν να αποτελέσουν μέτρο και ασφαλή ένδειξη για τις δυνάμεις της άκρας αριστεράς, παρά μόνο μέτρο του αποπροσανατολισμού τους και του ρεφορμιστικού τους ολισθήματος.

Στη **Γαλλία**, η τροτσκιστική οργάνωση Lutte Ouvriere (Εργατική Πάλη) κατόρθωσε σε γενικές γραμμές να συγκρατήσει τα ποσοστά της σε σχέση με τις Ευρωεκλογές του 2009 (τα οποία ήταν βέβαια με τη σειρά τους μειωμένα κατά 50% σε σχέση με το 2004) και να αυξήσει αρκετά τις ψήφους της σε σχέση με τις προεδρικές εκλογές του 2012. Ωστόσο, οι 222.000 περίπου ψήφοι που

συγκέντρωσε (1,18%) σίγουρα δεν είναι ικανοποιητικοί μέσα σε συνθήκες πολιτικής κρίσης και μαζικής εναντίωσης στην Ε.Ε. (που εκφράστηκαν, αναγκαστικά, μονάχα μέσα από το ακροδεξιό Εθνικό Μέτωπο).

Πολύ χειρότερα ήταν τα αποτελέσματα για το ΝΡΑ (Νέο Αριστερό Κόμμα), το οποίο είχε δημιουργήσει η τροτσκιστική LCR (Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα, πρώην τμήμα της 4ης Διεθνούς), αυτοδιαλυόμενη σ' αυτό στο όνομα της «πλατύτητας», της «μαζικότητας» κ.λπ. Το ΝΑΚ έλαβε μόλις 74.770 ψήφους και έτσι καταβαραθρώθηκε ακόμη και σε σύγκριση με τις προεδρικές εκλογές του 2012 (1,15%, 411.160 ψήφοι). Στις διάφορες περιφέρειες συγκέντρωσε ποσοστά της τάξης του 0,4–0,5% (0,4% σε εθνικό επίπεδο), αν και στην ευρύτερη περιοχή του Παρισιού άγγιξε το 0,85%. Το ΝΑΚ βρίσκεται ουσιαστικά υπό διάλυση και δυστυχώς «πληρώνει» τόσο την εγκληματικά λανθασμένη πολιτική οικοδόμησης που ακολούθησε, όσο και τον γενικότερο προσανατολισμό του (αναζήτηση συνεργασίας με τη ρεφορμιστική Αριστερά, αδιαφορία για την καπιταλιστική/ιμπεριαλιστική Ε.Ε. ή έμμεση υποστήριξη της). Για να κατανοήσει κανείς το

μέγεθος της κρίσης αυτού του σχηματισμού αλλά και την καταστροφικότητα αυτής της πολιτικής πορείας, αρκεί να αναλογιστεί ότι το ΝΑΚ είχε λάβει στις ευρωεκλογές του 2009 ποσοστό 4,88% (πάνω από 840.000 ψήφους), ενώ στις προεδρικές εκλογές του 2007 ο υποψήφιος της LCR είχε λάβει 1,5 εκ. ψήφους...

Πηγαίνοντας ακόμα πιο πίσω (για να φανεί και το μέγεθος της υποχώρησης), τίποτα δεν θυμίζει το 1999, όταν οι δύο τροτσκιστικές οργανώσεις (LO, LCR) εξέλεξαν 5 ευρωβουλευτές ή το 2002, όταν στις εθνικές εκλογές είχαν αθροιστικά συγκεντρώσει πάνω από 10%!

Στην **Πορτογαλία**, το ρεφορμιστικό Bloco de Esquerda (Μπλοκ της Αριστεράς), στο οποίο συμμετέχει από την ίδρυσή του (1999) το τμήμα της 4ης Διεθνούς (Partido Socialista Revolucionario, Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα – ουσιαστικά έχει πλέον επίσης αυτοδιαλυθεί) συγκέντρωσε 150.000 ψήφους (4,56%) και εξέλεξε έναν ευρωβουλευτή. Στις ευρωεκλογές του 2009 είχε ωστόσο συγκεντρώσει 10,72% και σχεδόν 383.000 ψήφους. Το μαοϊκής καταγωγής Κομμουνιστικό Κόμμα των Πορτογάλων Εργατών έλαβε σχεδόν 55.000 ψήφους (1,66%).

Στην **Ισπανία**, το Podemos («Μπο-

ΦΑΚΕΛΟΣ: ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

Δυνατή και πετυχημένη η καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε. για τις Ευρωεκλογές

κά είναι τα ποσοστά στις χώρες του πρώην «ανατολικού μπλοκ», όπου είναι παντού πάνω από 50%, με αποκορύφωμα τη Σλοβακία, όπου ψήφισε μόλις το 13%! Στις υπόλοιπες χώρες απείχε από τις ευρωεκλογές το 79% στη Σλοβενία, το 77,3% στην Πολωνία, το 74,9% στην Κροατία (εντάχθηκε μόλις πέρυσι), το 71% στην Ουγγαρία... Από τις χώρες που χτυπήθηκαν από Μνημόνια και προγράμματα «στήριξης», εκτός από την Ελλάδα, μόνο η Ιρλανδία σημειώνει ποσοστό συμμετοχής οριακά πάνω από 50% (51,5%). Στην Ισπανία το ποσοστό αποχής είναι 54% και στην Πορτογαλία 65,5%.

Όλα τα παραπάνω δεδομένα συγκλίνουν στο συμπέρασμα ότι η «ιδέα» και το «οικοδόμημα» της Ε.Ε. έχει χάσει το μεγαλύτερο μέρος της αίγλης της. Και αυτό οξύνεται, όσο κατεβαίνουμε στην ταξική διαβάθμιση της κοινωνίας, αφού η αντίθεση με την Ε.Ε. και τις πολιτικές της είναι πολύ μεγαλύτερη στην εργατική τάξη, τους ανέργους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ακόμα, επιβεβαιώνεται και εκλογικά η αναπότρεπτη πορεία αποσάθρωσης και διάλυσης της Ε.Ε. και έρχεται μ' έναν ακόμα τρόπο στο προσκήνιο η τεράστια πολιτική κρίση στην Ευρώπη, αλλά και η κρίση της ίδιας της ευρωπαϊκής αστικής τάξης και της αστικής εξουσίας. Άλλωστε, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η «ευρωπαϊκή ολοκλήρωση» είναι εδώ και σχεδόν 30 χρόνια η βασική στρατηγική του ευρωπαϊκού μεγάλου κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών, για το φόρτωμα της κρίσης στις πλάτες της εργατικής τάξης, για την επιβίωσή τους στον οξυνόμενο παγκόσμιο ανταγωνισμό – και μ' αυτή την έννοια, αυτή η κρίση της Ε.Ε. και πολύ περισσότερο η διαφανόμενη οριστική αποτυχία αυτού του εγχειρήματος, έχουν μια στρατηγική αν όχι και ιστορική σημασία, ανοίγοντας ρωγμές απ' όπου μπορεί να ενισχυθεί η αντεπίθεση του εργατικού κινήματος στην Ευρώπη.

Όλα αυτά φέρνουν πιο κοντά την επιβεβαίωση βασικών εκτιμήσεων της οργάνωσής μας (19^η Συνδιάσκεψη της ΟΚΔΕ), ότι κυφορούνται μεγάλες πολιτικές αλλαγές στην Ευρώπη που θα συνοδευτούν από μεγάλους αγώνες και εξεγέρσεις και –γιατί όχι– από ένα νέο επαναστατικό κύμα.

■ **Γιώργος Θεοδωρίδης**

ρούμε»), το οποίο δημιουργήθηκε επίσημα μόλις τον περασμένο Μάρτιο, συγκέντρωσε το εντυπωσιακό 8% (σχεδόν 1,25 εκ. ψήφοι). Ηγέτης του είναι ο Πάμπλο Ιγκλέσιας, καθηγητής Πολιτικών Επιστημών και παρουσιαστής εκπομπών στην τηλεόραση (κατά δήλωσή του εμπνέεται από τον Τσίπρα). Είναι ένας σχηματισμός που προέκυψε από το κίνημα των «αγανακτισμένων» (indignados) και φαίνεται να έχει ένα αρκετά αριστερό πρόγραμμα, αν και σε καμία περίπτωση αντικαπιταλιστικό. Στο Podemos συμμετείχε και η «Αντικαπιταλιστική Αριστερά» (όπου βρίσκεται και η οργάνωση της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς), από την οποία εκλέγεται η ακτιβίστρια Τερέσα Ροντρίγκες.

Στη **Δανία**, το ετερόκλητο «Λαϊκό Κίνημα ενάντια στην Ε.Ε.» (συμμετέχει στις Ευρωεκλογές αδιάλειπτα από το 1979, με υψηλά ποσοστά ως το 1994) έλαβε 8,1% (περίπου 184.000 ψήφους). Η «Κοκκινοπράσινη Συμμαχία», στην οποία συμμετέχει το SAP (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα), τμήμα της 4^{ης} Διεθνούς (Ενιαία Γραμματεία), επέλεξε να στηρίξει για άλλη μια φορά αυτό τον σχηματισμό αντί να κατέβει αυτόνομα.

Στην **Ιρλανδία**, το Σοσιαλιστικό Κόμμα (της διεθνούς τάσης της CWI) έλαβε σχεδόν 30.000 ψήφους (1,8%), διατηρώντας τον έναν ευρωβουλευτή που διέθετε. Ωστόσο, το 2009 είχε λάβει 50.510 ψήφους (2,7%). Ο σχηματισμός «οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη» (εκεί δρα το ιρλανδικό ΣΕΚ) συμμετείχε για πρώτη φορά στις ευρωεκλογές και έλαβε σχεδόν 24.000 ψήφους (1,5%).

■ **Στέφανος Ιωαννίδης**

Η καμπάνια της ΟΚΔΕ για τις Ευρωεκλογές κορυφώθηκε με μαζικές εξορμήσεις και παρεμβάσεις σε όλη την Ελλάδα και με κεντρικές εκδηλώσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, ολοκληρώνοντας επιτυχώς μια μεγάλη συλλογική προσπάθεια που από κοινού καταβάλαμε σύντροφοι και φίλοι της οργάνωσης.

Στις 20/5 πραγματοποιήθηκε στην **Αθήνα** (Πολυτεχνείο) η κεντρική προεκλογική εκδήλωσή μας. Εκτός από τους σ. ομιλητές, που παρουσίασαν τα βασικά σημεία του προγράμματος και της πάλης της ΟΚΔΕ, συμμετείχαν και δύο σ. από την ισπανική επαναστατική τροτσικιστική οργάνωση Διεθνιστική Πάλη. Αυτοί άνοιξαν την εκδήλωση παρουσιάζοντας την οικονομική, πολιτική και κοινωνική κατάσταση, τους εργατικούς/κοινωνικούς αγώνες στην Ισπανία και τη θέση τους για την αναγκαιότητα της πάλης ενάντια σε Ευρώ και Ε.Ε. από μια ταξική διεθνιστική σκοπιά. Η εκπροσώπηση μιας επαναστατικής οργάνωσης από την Ευρώπη στην εκδήλωση της ΟΚΔΕ έχει μια ιδιαίτερη πολιτική σημασία, καθώς δείχνει στην πράξη –έστω σε μικρογραφία– τη διεθνιστική προοπτική της πολιτικής μας και το πως αντιλαμβανόμαστε τη ρήξη με Ευρώ και Ε.Ε. Όχι δηλαδή σαν μια αντιδραστική αναδίπλωση σ' έναν εθνικό απομονωτισμό, αλλά ως κομμάτι της πάλης για το αδυνάτισμα των ευρωπαϊών καπιταλιστών/ιμπεριαλιστών, για τον συντονισμό των αγώνων και την αλληλεγγύη των εργαζομένων πανευρωπαϊκά, για τη διάλυση της αντιδραστικής Ε.Ε. των καπιταλιστών και ιμπεριαλιστών, για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης. Στο ίδιο πνεύμα, διαβάστηκαν στην εκδήλωση οι δηλώσεις στήριξης της συμμετοχής της ΟΚΔΕ στις Ευρωεκλογές και της πάλης της στην Ελλάδα από τις επαναστατικές τροτσικιστικές οργανώσεις Εργατική Πάλη (Αυστρία) και Εργατική Δημοκρατία (Τουρκία). Η εκδήλωση έκλεισε με τον ύμνο της Διεθνούς.

Στις 21/5 πραγματοποιήθηκε η κεντρική προεκλογική εκδήλωσή μας στη **Θεσσαλονίκη** (Εργατικό Κέντρο), που άνοιξε με προβολή των προεκλογικών σποτ της οργάνωσης και στη συνέχεια ακολούθησε ομιλία. Εκδηλώσεις έγιναν και στις περιοχές της Καλαμαριάς και του Ευόσμου. Προεκλογικές εκδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες πόλεις όπως Αλεξανδρούπολη, Βόλος, Γιάννενα, Ηγουμενίτσα, Ιεράπετρα, Θήβα. Η πανελλαδική εμβέλεια της καμπάνιας έχει σημασία για την ΟΚΔΕ, καθώς για πρώτη φορά σε τέτοια κλίμακα η οργάνωσή μας «όργωσε» πολλές πόλεις και στο μεγαλύτερο μέρος της επικράτειας, γνώρισε νέους συναγωνιστές, απέκτησε επαφές σε νέες περιοχές. Αυτό θα βοηθήσει την πιο ενεργητική και ποιοτική παρέμβασή μας στους αγώνες.

Για πρώτη φορά η ΟΚΔΕ είχε παρουσία στα ΜΜΕ (τηλεόραση, ραδιόφωνο), μέσω της «διακαναλικής συνέντευξης», της παρέμβασης συντρόφων σε πάνελ, των τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών μας σποτ. Έστω μέσα στα ασφυκτικά πλαίσια –ιδιαίτερα για μια μικρή επαναστατική οργάνωση– που επιβάλλουν η αστική νομοθεσία και τα ιδιωτικά ΜΜΕ, διαδώσαμε και μ' αυτό τον τρόπο το πρόγραμμα και τις ιδέες μας, αναδείξαμε την αυτόνομη εκλογική μας κάθοδο. Η πολύ θετική ανταπόκριση πολλών φίλων και συμπαθούντων της ΟΚΔΕ (αλλά και εργαζόμενων και νέων που κατά τα άλλα την γνωρίζουν ελάχιστα ή καθόλου) για το πολιτικό περιεχόμενο αυτής της παρέμβασής μας μέσω των ΜΜΕ (ιδιαίτερα της «διακαναλικής»), ήταν για μας ένα δυνατό μήνυμα ότι δουλεύουμε στη σωστή κατεύθυνση.

Εξυπακούεται φυσικά ότι η ΟΚΔΕ δεν είχε –δεν θα μπορούσε έχει– καμία σχέση με το έκτρωμα της ΝΕΡΙΤ και κάθε έμπρακτη νομομοποίησή του. Οπότε χρειάστηκε να οργανώσουμε τη «διακαναλική» μας χωρίς να κάνουμε καμία χρήση αυτού του ντροπιαστικού «δικαιώματος» από την κυβέρνηση και τους μηχανισμούς που έριξαν μέσα σε μια νύχτα «μαύρο» στην ΕΡΤ. Πράγμα που κατορθώσαμε με την ανιδιοτελή βοήθεια και συμπαράσταση συντρόφων και φίλων, απολυμένων και αγωνιζόμενων εργαζομένων, δημοσιογράφων, τεχνικών της ΕΡΤ, που τους ευχαριστού-

με θερμά και στους οποίους θα συνεχίσουμε να συμπαραστεκόμαστε μέχρι τη νίκη.

Κάνοντας έναν πολιτικό και οργανωτικό απολογισμό της καμπάνιας μας, υπολογίζοντας τα πενήχρα τεχνικά και οικονομικά μας μέσα, καθώς και τη λιγοστή σχετική εμπειρία μας (είναι μόλις η δεύτερη εκλογική κάθοδος της ΟΚΔΕ και η πρώτη σε πανεθνική κλίμακα, καθώς το Μάη του 2012 είχαμε υποψηφίους μόνο σε 26 περιφέρειες), μπορούμε να πούμε πως ήταν μια επιτυχημένη καμπάνια, όπου «πιάσαμε» τους βασικούς μας στόχους: α) Ενίσχυση της αναγνωρισιμότητας της ΟΚΔΕ, ως μια υπαρκτή επαναστατική δύναμη, που παλεύει για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, για το σοσιαλισμό. Και μάλιστα με το δικό της, διακριτό στίγμα, όπως αποτυπώνονταν π.χ. στα κεντρικά μας συνθήματα για έξοδο απ' το Ευρώ και την Ε.Ε. αλλά και για μια σοσιαλιστική διέξοδο (Κυβέρνηση των Εργαζομένων) και μια διεθνιστική προοπτική (ενωμένη σοσιαλιστική Ευρώπη). β) Δημιουργία βασικών προϋποθέσεων για μεγαλύτερο ριζώμα της ΟΚΔΕ στα πιο εργατικά, λαϊκά και φτωχά στρώματα που πλήττονται από την κρίση (ριζώμα που, φυσικά, θα κριθεί στην πράξη και στους αγώνες). γ) Ενίσχυση της εικόνας, θέσης και πολιτικής της ΟΚΔΕ σε κομμάτια της πρωτοπορίας των εργαζομένων και της νεολαίας, για το κέρδιμα νέων αγωνιστών στην επαναστατική πολιτική.

Στα θετικά προσθέτουμε και τη σημαντική εμπειρία από την τριβή των αγωνιστών μας με τις πραγματικές διαθέσεις, προβληματισμούς κ.λπ. μαζικών στρωμάτων (από εξορμήσεις, μοιράσματα κειμένων κ.λπ.), καθώς και την ανοιχτή πολιτική αντιπαράθεση ή και σύγκρουση με διάφορες πολιτικές απόψεις που συναντήσαμε στη διάρκεια της καμπάνιας μας, δοκιμάζοντας στην πράξη τα ιδεολογικά και πολιτικά μας εργαλεία, απέναντι σε όλο σχεδόν το φάσμα των πολιτικών δυνάμεων. Αυτά θεωρούμε ότι συμβάλλουν σημαντικά στην ωρίμανση των αγωνιστών μας και επομένως στην οικοδόμηση της οργάνωσής μας. Τέλος, στην καμπάνια δούλεψε σκληρά, μ' ενθουσιασμό και ζωντάνια, και ένας σημαντικός αριθμός νέων συντρόφων και συναγωνιστών, αναλαμβάνοντας και φέρνοντας σε πέρας σημαντικά καθήκοντα – πράγμα που δημιουργεί βάσεις για το μέλλον.

Υπήρξαν φυσικά αδυναμίες, σε κάποιο βαθμό αναμενόμενες, μιας και αποτελούν «καθρέφτη» της οργάνωσής μας αυτή τη στιγμή. Κυρίως δεν μπορέσαμε να κάνουμε περισσότερες εκδηλώσεις σε γειτονίες της Αθήνας, όπου παρόλα αυτά προσπαθούμε εδώ και κάποιο καιρό να έχουμε παρουσία και να παρεμβαίνουμε – δείχνοντας έτσι και τα προβλήματα που έχουμε να ξεπεράσουμε, το δρόμο που έχουμε να διανύσουμε για μια ουσιαστική ενίσχυση της οργάνωσής μας.

Συνολικά (και με όλη την προσοχή που απαιτείται, για ν' αποφευχθούν εύκολα και μη ρεαλιστικά συμπεράσματα), η ΟΚΔΕ βγαίνει από την εκλογική της καμπάνια πιο ώριμη, πιο δυνατή, με σημαντικές προοπτικές ενίσχυσης, αριθμητικά και ποιοτικά (επέκταση, συμμετοχή στους αγώνες κ.α.). Ας δουλέψουμε για να μην πάει ούτε σπυρί απ' αυτές τις δυνατότητες χαμένο, για ένα σοβαρό βήμα εμπρός στην υπόθεση της οικοδόμησης μιας νέας επαναστατικής δύναμης!

12° ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΜΠΙΝΓΚ (26 Ιουλίου-3 Αυγούστου, Μονολίθι Πρέβεζας)

έγκαιρη ενημέρωσή μας).

– Για μετακίνηση, δωμάτια κ.λπ. επικοινωνείτε στα τηλέφωνα: Β. Ελλάδα 6936941470, Ν. Ελλάδα 6937358563.

– Θα υπάρχει πρωινό με δικά μας υλικά (σε συμβολικό κόστος) και βραδινό με ψήσιμο που οργανώνουμε οι ίδιοι.

Η ΟΚΔΕ και οι παρατάξεις της (Αντεπίθεση των Εργαζομένων, Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, Μαθητική Αντεπίθεση) πραγματοποιούν για δωδέκατη συνεχή χρονιά το κάμπινγκ τους, στην παραλία του Μονολιθίου Πρέβεζας, στο camping ΠΑΝΟΡΑΜΑ).

Ξεκινάμε το Σάββατο 26/7 (άφιξη και εγκατάσταση) και επιστρέφουμε Κυριακή 3/8 (8 διανυκτερεύσεις).

Κάναμε κάθε δυνατή προσπάθεια για να κρατηθεί χαμηλά το κόστος:

– Για 8 διανυκτερεύσεις σε σκηνή, με 1 πλήρες γεύμα τη μέρα (στο εστιατόριο του κάμπινγκ), οι τιμές είναι: εργαζόμενοι: 105 ευρώ – φοιτητές, μαθητές, άνεργοι: 90 ευρώ – παιδιά ως 12 ετών: μόνο το «κουπόνι φαγητού», 6 ευρώ τη μέρα. Για τα παιδιά από 13 ετών και πάνω, το κόστος είναι όπως και για τους μαθητές (90 ευρώ).

– Για όσους θέλουν να μείνουν λιγότερες μέρες, το ημερήσιο κόστος διαμορφώνεται στα 13 ευρώ.

– Υπάρχουν διαθέσιμα δωμάτια (απαιτείται η

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Όσον αφορά το πολιτιστικό-ψυχαγωγικό πρόγραμμα του κάμπινγκ, θα γίνουν προβολές ταινιών (και για παιδιά), μουσικές βραδιές, πάρτι, παιχνίδια και δημιουργική απασχόληση για τα παιδιά. Ακόμα, θα υπάρχει βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή βιβλίων, πολιτικού και λογοτεχνικού περιεχομένου.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΕΝΤΡΙΚΩΝ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

1. Μετά τις Ευρωεκλογές. Τα αποτελέσματα, το νέο πολιτικό σκηνικό και οι προοπτικές του εργατικού κινήματος. Πως αντιμετωπίζουμε το ενδεχόμενο μιας «αριστερής κυβέρνησης»; Τα καθήκοντα και η επέμβαση των επαναστατών, για την οικοδόμηση μιας νέας επαναστατικής δύναμης.

2. Ουκρανία. Οι φασίστες στην κυβέρνηση του Κιέβου, μαζί με Ε.Ε. και ΗΠΑ, σφάζουν τον ουκρανικό λαό. Η λαϊκή εξέγερση στα Νότια και Ανατολικά. Η διεθνιστική προοπτική: για το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση – για μια σοσιαλιστική ομοσπονδία.

3. 40 χρόνια από την πτώση της Χούντας – Η «Μεταπολίτευση». Η δομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Από τους αγώνες και τις κατακτήσεις του εργατικού κινήματος, στη νεοφιλελεύθερη επίθεση και τη λαίλαπα των Μνημονίων, στην χρεοκοπία/κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού. Το αστικό πολιτικό σκηνικό, από την «δημοκρατική ομαλότητα» στη σημερινή παρακμή και σήψη του.

4. Παρουσίαση της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Σημαντικά έργα, περίοδοι, συγγραφείς. Η αξία της για τη συγκρότηση των αγωνιστών και μιας κουλτούρας αντίστασης.

Όπως κάθε χρόνο, θα γίνουν εργαστήρια συζήτησης, ενημέρωσης και σχεδιασμού της παρέμβασης από τις εργατικές και νεολαιίστικες παρατάξεις, καθώς και από συντρόφους από οργανώσεις άλλων χωρών, που θα συμμετάσχουν.

Επικοινωνία και συμμετοχές:
e-mail: ergatikipali@okde.gr

Αθήνα: 6996447765, 6949937522, 210 5247227

Θεσσαλονίκη: 6936941470, 2310 237 938

Πάτρα: 6977077079

Ιωάννινα: 6974617344

Τρίκαλα/Θεσσαλία: 6977222803

Αλεξανδρούπολη: 6970180689

Σάμος: 6939762792

Κρήτη: 6976226525

Το κίνημα των «πλατειών» ή «αγανακτισμένων», που ξεκίνησε στις 25 Μάη 2011, αποτέλεσε έναν απ' τους σημαντικότερους κινηματικούς σταθμούς μεταπολιτευτικά. Οι κινητοποιήσεις του Μάη-Ιούνη 2011, με την ταχύτατη πανελλαδική εξάπλωση, τη μαζικότητα, τη μαχητική διάθεση, τα ριζοσπαστικά αιτήματα, τις μορφές αυτοοργάνωσης, ήταν μια εξέγερση χαμηλής έντασης, που κορυφώθηκε στις απεργίες και συγκρούσεις των «Ιουλιανών».

Οι «πλατείες» ήταν συνέχεια και προχώρημα προηγούμενων αγώνων (Δεκέμβριος 2008, 5^η Μάη 2010 κ.α.), κάτω και απ' τη διεθνή επίδραση της Αραβικής Άνοιξης, των ισπανών «αγανακτισμένων» κ.α. Ήρθαν «ξαφνικά», σε μια στιγμή όπου οι αγώνες ενάντια στο Μνημόνιο και την κυβέρνηση ήταν σε κάμψη (χρήσιμη υπόμνηση για τις απότομες στροφές της ανάπτυξης του κινήματος). Στη ρίζα τους βρίσκεται η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, οι επιπτώσεις της σε εργαζόμενους, φτωχά λαϊκά στρώματα και νέους, η πολυπλευρική πολιτική κρίση κ.α. – που μετά το 2010 επιταχύνθηκαν και κορυφώθηκαν.

Η συγκεκριμένη μορφή των «πλατειών» οφείλεται και στην κρίση του εργατικού/συνδικαλιστικού κινήματος, που «σπρώχνει» στην αναζήτηση εναλλακτικής έκφρασης και οργάνωσης ευρύτερων μαζών (ιδιαίτερα ανοργάνωτων, επισφαλώς εργαζόμενων, άνεργων, νέων και μικροαστικών στρωμάτων κ.α.). Οι «πλατείες» ανταποκρίθηκαν αρκετά πετυχημένα σ' αυτή την ανάγκη. Στις «πλατείες» συναντήθηκαν ίσως για πρώτη φορά όλα τα πληττόμενα στρώματα, ενώ νέες κοινωνικές ομάδες μπήκαν σε αγωνιστική τροχιά. Με κάθε ομάδα να φέρνει μαζί τις αυταπάτες και αδυναμίες του, η ηγεμονία μιας εργατικής πολιτικής στη συνολική κίνηση ήταν το κρίσιμο ζητούμενο.

«Άμεση δημοκρατία», εχθρότητα –κυρίως αρχικά– προς τις πιο οργανωμένες μορφές, ελληνικές σημαίες και «εθνικό» στοιχείο, πατσιφισμός, «λαός» ή «πολίτες», «ενάντια στους πολιτικούς» κ.λπ. – αυτά ήταν μερικά από τα θολά ή και συντηρητικά χαρακτηριστικά της «πλατείας». Πίσω όμως απ' την πρώτη εντύπωση, κρυβόταν μια βαθύτερη πολιτικοποίηση/ριζοσπαστικοποίηση, με τους δι-

Τρία χρόνια από το κίνημα των «πλατειών»

κούς της ρυθμούς – που καταρχάς ξεκινούσε από μια ριζική απόρριψη της αθλιότητας των Μνημονίων αλλά και της συνολικής αθλιότητας που βίωναν εκατομμύρια μαζών. Ήταν η συνάντηση αυτού του «αυθόρμητου» με το «οργανωμένο», τη συνειδητή προσπάθεια αγωνιστών και οργανώσεων (όσων έπιασαν κάπως αυτό τον παλμό), που απέτρεψε τον εκφυλισμό σε μια ασπόνδυλη φεστιβαλική πολυχρωμία, δίνοντας την προοπτική των απεργιών, των συγκεκριμένων αιτημάτων, της περικύκλωσης της βουλής κ.λπ. Στο τέλος τέλος, μόνο κάτω από την πίεση των «πλατειών» έγινε πράξη η 48ωρη Γενική Απεργία του Ιούνη 2011, η πρώτη εδώ και δεκαετίες.

Στις «πλατείες» οι μάζες συμμετείχαν άμεσα στην πολιτική σκηνή, χωρίς διαμεσολαβήσεις (κόμματα, συνδικάτα κ.λπ.), δημιουργώντας μάλιστα το κέντρο αγώνα της πλατείας Συντάγματος, σε συμβολική και ουσιαστική αντίθεση με τον σαπισμένο «ναό της Δημοκρατίας», όπου τα ΜΑΤ έμπαζαν φοβισμένους, ξεφωνημένους βουλευτές για να υπερψηφίσουν το Μεσοπρόθεσμο. Η συμβολή των «πλατειών» στην αποδόμηση του αστικού πολιτικού προσωπικού ήταν τεράστια (φάνηκε και αργότερα, στην έκρηξη στις παρελάσεις της 28^{ης} Οκτωβρίου 2011).

Όσες δυνάμεις (άκρα αριστερά, αντιεξουσιαστές/αναρχικοί) δεν τα καταλάβαιναν αυτά ή μπερδεύονταν (επειδή δεν εκφράζονταν σε χημικά καθαρές μορφές), συμμετείχαν μόνο εξωτερικά και αμήχανα ή ακόμα παρέμειναν μακριά και κατήγγειλαν το κίνημα. Ο ΣΥΡΙΖΑ συμμετείχε στα γεγονότα, βλέποντας το κίνημα μόνο ως μοχλό εκλογικής ενίσχυσης. Μια πραγματικά επαναστατική πολιτική συνδύαζε τη συμμετοχή και ενίσχυση του κινήματος με το προχώρημα των ορίων του όσο το δυνατόν μακρύτερα – όπως έκανε και η ΟΚΔΕ. Ωστόσο, η απουσία μιας μαζικής επαναστατικής δύναμης συντέλεσε κι αυτή ώστε τελικά το

Μεσοπρόθεσμο να περάσει, δια πυρός και σιδήτους. Όμως οι απεργίες και συγκρούσεις των «Ιουλιανών» έγιναν μια μεγάλη παρακαταθήκη, ένα σημείο αναφοράς, μια κληρονομιά για χιλιάδες αγωνιστές.

Για όλα τα παραπάνω, οι «πλατείες» συγκεντρώνουν το μίσος των αστικών επιτελείων, των οποίων η μαύρη προπαγάνδα δεν είχε όριο (π.χ. «στις πλατείες εκκολάφτηκε το αυγό του φιδιού, η Χρυσή Αυγή»). Αυτές οι συκοφαντίες αναπαράγονται ανερυθρίαστα από το αριστερό εξαπτέρυγό τους, το ΚΚΕ, που όχι μόνο δεν συμμετείχε και πολέμησε λυσσασμένα το κίνημα, αλλά και ισχυρίζεται ότι αυτό «σχεδιάστηκε από αστικούς μηχανισμούς». Όλοι αυτοί, όπως έκαναν πάντα, συκοφαντούν τις «πλατείες» γιατί αυτές ξεβράκωσαν τη σαπίλα και δειλία τους, γιατί τρομάζουν απ' το εργατικό κίνημα, τις δυνάμεις που κρύβουν μέσα τους οι μάζες. Πατί τους στοιχειώνει ο «όχλος», που με τις φωνές του απ' το πεζοδρόμιο χαλάει τη γαλήνη της βολής και των προνομίων τους. Προσπαθούν να σβήσουν απ' τη μνήμη των εργαζόμενων και νέων τα μεγάλα εξεγερσιακά γεγονότα, για να μην εμπιστεύονται τις δικές τους δυνάμεις, για να τους παραλύουν με κηρύγματα περί «βίας», «κατάλυσης της δημοκρατίας», για τα δήθεν «άκρα» που ταυτίζονται με το φασισμό κ.λπ.

Η συμμετοχή πάνω από 2 εκ. ανθρώπων (τουλάχιστον για μια φορά σε κάποια κινητοποίηση) σε κάποια συγκέντρωση στις κεντρικές πλατείες των πόλεων, δεν σήμανε τίποτε άλλο παρά μια ορμητική εισβολή των «από κάτω» στην πολιτική. Στην ίδια πολιτική απ' όπου είναι ουσιαστικά αποκλεισμένοι και η οποία στη συνέχεια αυτονομήθηκε ακόμα περισσότερο, οδηγώντας σε νέους βοναπάρτες (Παπαδήμος, Βενιζέλος, Σαμαράς). Η επιμονή, μαχητικότητα και πίεση του κινήματος οδήγησε σε πτώση δύο κυβερνήσεις (Παπανδρέου, αργότερα Βενιζέλος), διέλυσε το ΠΑΣΟΚ και αδυνάτισε όλο το επίσημο αστικό πολιτικό σύστημα, με αποτέλεσμα να υποχρεωθεί σε κυβερνήσεις συνεργασίας, «καίγοντας» τα δικομματικά σενάρια εναλλαγής. Τα εκλογικά αποτελέσματα του Μάη-Ιούνη 2012, σε κάποιο βαθμό και του Μάη του 2014, έχουν ρίζες τους και στο ρήγμα που άνοιξαν οι «πλατείες».

Νοτιοανατολική Ουκρανία

Αλληλεγγύη στην εξέγερση

1 Το καθεστώς του Κιέβου εξελίσσεται όλο και περισσότερο σε χούντα ολιγαρχών και νεοφασιστών, με τις ευλογίες των ΗΠΑ και Ε.Ε. Οι ΗΠΑ έχουν ήδη δαπανήσει 5 δις δολάρια για την «προώθηση της δημοκρατίας», ενώ CIA και FBI στελεχώνουν το μηχανισμό του Κιέβου. Αυτή η σύμπραξη ολιγαρχών και ναζιστικών οργανώσεων αποδεικνύει την αναβίωση φασιστικών καθεστώτων στην Ευρώπη. Οι ολιγάρχες θέλουν πλήρη ιδιωτικοποίηση της βιομηχανίας, στην οποία η κυβέρνηση δήλωσε ότι θα σταματήσει την χρηματοδότηση. Πρακτικά, τα ανθρακωρυχεία του Ντονμπάς δεν θα μπορούν πια να λειτουργήσουν.

Ο δοτός πρωθυπουργός Πιάτσενιουκ υπέγραψε στις Βρυξέλες συμφωνίες εκταμίευσης «βοήθειας» (1 δις ευρώ) και «κρατικής ισχυροποίησης» (355 εκ.), που φέρνουν απεχθέστατους όρους για τον πληθυσμό. Αν υπογραφεί η σύνδεση με την Ε.Ε., επιπτώσεις θα υπάρξουν και στη γεωργία (μείωση εξαγωγών σιτηρών και ζάχαρης), στους τομείς των μετάλλων και των νέων τεχνολογιών, που είναι στραμμένοι στη ρωσική αγορά (οι εξαγωγές στη Ρωσία αποτελούν το 25% του ΑΕΠ). Η χούντα του Κιέβου δεν πολυσοκοτίζεται, όπως και για τον κίνδυνο να χάσει το 16% του ΑΕΠ, που παράγεται στο Ντονμπάς (90% των μεταλλευτικών βιομηχανιών, 60% της χημικής βιομηχανίας, 100% της αυτοκινητοβιομηχανίας) και το 12% των κρατικών εσόδων!

Η εκλογή Ποροσένκο στις «εκλογές» της 25^{ης} Μάη έγινε σε όργιο βίας και αίματος. Συμμορίες νεοναζι τρομοκρατούσαν τον πληθυσμό στην κεντρική και νοτιοανατολική τουλάχιστον Ουκρανία, όπου πολλοί αντιπολιτευόμενοι στο Κίεβο έχουν αυτοεξοριστεί. Στην Οδησό, μετά τη σφαγή στο κτίριο των Συνδικάτων, ομάδες φασιστών «ελέγχουν» την πόλη και οι αντιπολιτευόμενοι δρουν παράνομα.

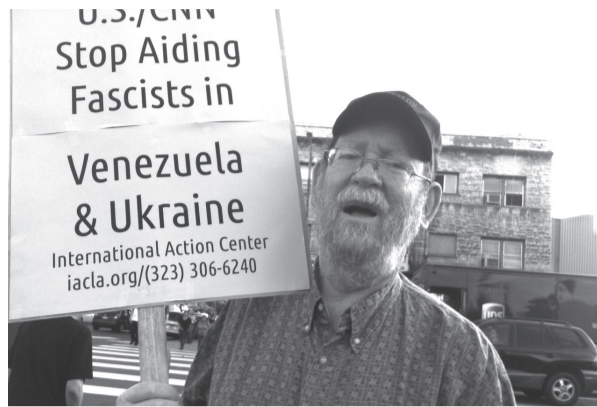
Το ΚΚ Ουκρανίας επιχείρησε να κατέβει στις «εκλογές», παρά τις αντιδράσεις ότι έτσι έδινε άλλοθι στο Κίεβο – μετά από πογκρόμ του Σβρόμποντα και του Δεξιού Τομέα, αναγκάστηκε ν' αποσυρθεί. Οι βουλευτές του, εξοικειωμένοι με την άνετη ζωή του συμβιβασμού σε συνεργασία με την κλίκα Γιανουκόβιτς, δεν μπορούν να καταλάβουν την παρωδία «κοινοβουλευτισμού», ελπίζοντας σε νέους συμβιβασμούς, ενώ οι φασίστες ωμά επιδιώκουν απαγόρευση του ΚΚ και κάθε αριστερής ή εργατικής οργάνωσης!

Στις Ντονμπάς, παρά την τρομοκρατία, ψήφισε μόλις το 10–17%. Στο Χάρκοβο και την Οδησό, ακροδεξιοί φρουρούσαν τα εκλογικά τμήματα, αλλά αυτά ήταν σχεδόν άδεια και πολλά ψηφοδέλτια άκυρα με συνθήματα. Έγιναν και διαδηλώσεις ενάντια στις «εκλογές του αίματος» σε διάφορες πόλεις.

Ο Ποροσένκο (πήρε 54%, επί συνολικής ανακοινωνικής συμμετοχής 60%) εμφανίζεται φιλοδυτικός αλλά και «ενωτικός», αντίθετα με την εκλεκτή των ΗΠΑ Τιμοσένκο (13%). Τον στήριξε τελικά και ο εκλεκτός του Βερολίνου Κλίτσκο. Πρόκειται για τον 7^ο πλουσιότερο ολιγάρχη, έχει 16ετή καριέρα σε όλο το πολιτικό φάσμα, διατέλεσε υπουργός και διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας. Πρώτη του ενέργεια ήταν ο αεροπορικός βομβαρδισμός του Ντόνετσκ!

2 Οι ΗΠΑ έλεγξαν απ' την αρχή τους νεοναζι πραξικοπηματίες στο Κίεβο, εκτοπίζοντας τη Γερμανία, που τώρα επιδιώκει στηρίγματα μέσω Ποροσένκο, με μια συμφωνία με τους ρώσους ιμπεριαλιστές. Οι ΗΠΑ όμως δείχνουν να θέλουν να φέρουν το ΝΑΤΟ στα σύνορα της Ρωσίας, περικυκλώνοντάς την και μετατρέποντάς έτσι και την Ε.Ε. σε υποχείριό τους. Ο Ποροσένκο, υπό την πίεση των ΗΠΑ, διατήρησε τον μη εκλεγμένο πρωθυπουργό Πιάτσενιουκ και την κυβέρνησή του, ενώ δεν έθεσε θέμα βουλευτικών εκλογών. Η σύγκρουση όμως είναι ανοιχτή.

3 Η «πατριωτική» ηγεσία Πούτιν δεν δείχνει ούτε επιθυμία, ούτε αποφασιστικότητα να επέμβει στη νοτιοανατολική Ουκρανία. Οι ρώσοι ολιγάρχες θα ήθελαν τη Νοτιοανατολική Ουκρανία, αλλά οι κίνδυνοι που πρέπει ν' αναλάβουν είναι μεγάλοι. Ει-

δικά για μια ελίτ που έχει μάθει να κερδίζει εύκολα από το ξεπούλημα του εθνικού πλούτου! Πολύ περισσότερο όταν μέσα στους εξεγερμένους υπάρχουν τάσεις ενάντια στους ουκρανούς ολιγάρχες, φοβίζοντας τους ρώσους «συναδέλφους» τους.

Η Ρωσία πασχίζει για μια συμφωνία αφοπλισμού των εξεγερμένων, ομοσπονδιοποίησης, απομάκρυνσης του ΝΑΤΟ. Πέτυχε διακανονισμό για τις οφειλές της Ουκρανίας απ' το φυσικό αέριο, δηλώνοντας ανοιχτή στην «αναθεώρηση των τιμών» και την αξίωση της Gazprom για εφεξής προπληρωμή! Ωστόσο η Ε.Ε. πιέζει, ζητώντας «πάγωμα» του South Stream (αγωγός σύνδεσης Ρωσίας–Ευρώπης μέσω Μαύρης Θάλασσας/Βουλγαρίας, παρακάμπτοντας την Ουκρανία).

Η Ρωσία προετοιμάζεται, όμως, για την περίπτωση απομόνωσής της. Υπέγραψε συμφωνία μαμούθ (1 τρις δολάρια, 30 χρόνια) για τροφοδότηση της Κίνας με φυσικό αέριο. Η σινορωσική συμμαχία, η «συμβίωση» και επέκταση του μεγαλύτερου μέρους της Ευρασίας, είναι εφιάλης για τις ΗΠΑ – ιδιαίτερα αν προσθέσουμε τη συνεργασία των BRICS, τον Οργανισμό της Σαγκάης (ασιατικό αντίβαρο του ΝΑΤΟ), τη συνεργασία Ρωσίας–Κίνας στις στρατιωτικές τεχνολογίες, στη χάραξη/κατασκευή δικτύων αγωγών.

4 Στο δημοψήφισμα αυτοδιάθεσης του Ντονμπάς, το ΝΑΙ επικράτησε συντριπτικά για τους εξής λόγους: 1) Η επίθεση της χούντας του Κιέβου με άρματα, συμμορίες φασιστών, ιδιωτικούς στρατούς ολιγαρχών. 2) Η συμμετοχή του συνόλου των ολιγαρχών σε υψηλόβαθμες θέσεις στο καθεστώς του Κιέβου, για να κατασπαράξουν τον εθνικό πλούτο. 3) Η εξέγερση ενός σημαντικού αριθμού λαϊκών αγωνιστών, που οπλίστηκαν, έφτιαξαν πολιτοφυλακές, δημιούργησαν λαϊκά όργανα, διεκδικώντας την αυτοδιάθεση μαχητικά, με αιματηρές μάχες ενάντια στους φασίστες και την Εθνική Φρουρά. Η εξέγερση έθεσε και κοινωνικά/οικονομικά προβλήματα, βάζοντας ένα σοβαρό αντιολιγαρχικό/αντικαπιταλιστικό στοιχείο. Οι διαδηλώσεις των ανθρακωρύχων της περιοχής ενώθηκαν με τους αυτονομιστές και πολιτοφυλακές, θέτοντας πλάι στην αυτοδιάθεση την ικανοποίηση επείγουσών αναγκών των μαζών.

Αυτό το πρόγραμμα χρειάζεται η εξέγερση: εθνικοποίηση των περιουσιών των ουκρανών ολιγαρχών, που συνεργάστηκαν με το Κίεβο, διοχέτευσή τους στις κοινωνικές ανάγκες. Η επιδείνωση της οικονομικής κατάστασης (λόγω ΔΝΤ) σ' όλη την Ουκρανία θα δείξει την ανωτερότητα ενός τέτοιου προσανατολισμού, θέτοντας σε κίνηση τεράστιες μάζες. Η δημιουργία πραγματικών «λαϊκών δημοκρατιών», η εμπειρία της αντιφασιστικής, αντιιμπεριαλιστικής και αντιολιγαρχικής πάλης, θα μετακινήσει προς τα αριστερά όχι μόνο τη νοτιοανατολική Ουκρανία, αλλά το σύνολο των λαών της πρώην ΕΣΣΔ – ίσως και της Ευρώπης.

Στην εξέγερση ασφαλώς συμμετέχουν και δυνάμεις των ρώσων ολιγαρχών, ορθόδοξοι κ.α., με κατεύθυνση την υποταγή στη Ρωσία. Όμως χρειάζεται να στηρίξουμε αυτή τη μαζική κίνηση στη νοτιοανατολική Ουκρανία, για να μη χάσουν οι εξεγερμένοι την ευκαιρία εναποθέτοντας τις ελπίδες τους στη ρώσικη επέμβαση ή παραμένοντας εγκλωβισμένοι σε μια «εθνική απελευθέρωση», που δεν θα θέσει κοινωνικά/ταξικά θέματα ώστε να διευρύνει την εμβέλεια του κινήματος.

■ Κώστας Δικαίος

στον κόσμο...

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

Είκοσι εβδομάδες απεργίας συμπλήρωσαν οι μεταλλωρύχοι του σωματίου AMCU στις 3 Ιουνίου. Είναι η μεγαλύτερη σε διάρκεια απεργία που έχουν κάνει ποτέ –μεγαλύτερη και από την ηρωική απεργία του Αυγούστου του 2012, που έληξε με 35 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες– και ξέσπασε μετά από επίθεση της αστυνομίας στα ορυχεία της Μαρίκানা, εκμετάλλευσης της βρετανικής εταιρίας Lonmin.

Η απεργία έχει εκτοξεύσει την τιμή του λευκόχρυσου στα 1,470 δολάρια την ουγκιά. Εκτός από την Lonmin, δραματική μείωση της παραγωγής καταγράφεται και στις εταιρείες Anglo-American Platinum και Impala Platinum, ενώ η παγκόσμια παραγωγή πλατίνας προσπαθούν να σπάσουν την απεργία με προτάσεις για αυξήσεις, που έγιναν ατομικά στους εργαζόμενους μέσω SMS και e-mail. Προσφέρουν αυξήσεις 10% μέχρι το 2017, ενώ οι απεργοί ζητούν τουλάχιστον 15%, που να ισχύσει από την στιγμή υπογραφής της συμφωνίας. «Δεν μπορεί να σπάσει η μαχητικότητά μας με SMS», ήταν η απάντηση του AMCU, από τον χώρο δολοφονίας των 35 συναδέλφων τους.

Την απεργία δεν λύγισε ούτε ο απεργοσπαστικός μηχανισμός του φιλοεργοδοτικού συνδικάτου NUM (το AMCU διασπάστηκε απ' αυτό σε ταξική, μαχητική κατεύθυνση), μια που μετά την ηρωική απεργία και την σφαγή της Μαρίκানা, το AMCU έχει κερδίσει πια την πλειοψηφία των εργαζομένων σε όλα τα ορυχεία.

ΗΠΑ

Εννημένο μέσα από το κίνημα «Καταλάβετε την Γουόλ Στριτ», το κίνημα «15\$ Now!» («15 δολάρια Τώρα!»), που απαιτεί κατώτατο ωρομίσθιο 15 δολάρια, ξεκίνησε από τις μεγάλες απεργίες στις αλυσίδες φαστ φουντ και εξελίσσεται σε ένα από τα σημαντικότερα κινήματα στις ΗΠΑ και διεθνώς. Από τον Αύγουστο, αυτό το σύνθημα υιοθετούν ολοένα και περισσότεροι κλάδοι εργαζομένων αλλά και συνδικάτα, όπως το SEIU (Διεθνές Συνδικάτο Υπαλλήλων Παροχής Υπηρεσιών). Ουσιαστικά, η εκλογή της Κσάμα Σαγουάντ, υποψήφια με την οργάνωση «Σοσιαλιστική Εναλλακτική», ως δημοτική συμβούλου στο Σιάτλ το Νοέμβρη, έγινε με μια καμπάνια με κύριο αίτημα τα 15 δολάρια ωρομίσθιο.

Μάλιστα, την 1^η Μάη, ο Δημοκρατικός δήμαρχος του Σιάτλ, Εντ Μάρεϊ, κατέθεσε υπό την πίεση του κινήματος πρόταση «μπλόφα» για εφαρμογή κατώτερου ωρομισθίου 15 δολαρίων, που αφήνει όμως χρονικό περιθώριο εφαρμογής ως και τέσσερα χρόνια και συμπεριλαμβάνει και τα έξοδα ασφάλισης, προκαλώντας τελικά... μείωση του ωρομισθίου. Το κίνημα παρόλα αυτά συνεχίζει τη μάχη στο Σιάτλ και τις υπόλοιπες ΗΠΑ. Στις 26 Απριλίου, στο Σιάτλ, την «πρωτεύουσα» του κινήματος, έγινε πανεθνικό συντονιστικό με 500 συμμετέχοντες από 15 πολιτείες, αποφασίζοντας μια πανεθνική καμπάνια με συλλογή υπογραφών, πορείες, παραστάσεις διαμαρτυρίας, απεργίες με αιτήματα: α) Οι μεγάλες επιχειρήσεις να καταβάλουν κατώτερο ωρομίσθιο 15 δολάρια από την 1^η Γενάρη 2015. β) Απαγόρευση μισθών μαθητείας, κακοπληρωμένης και ανασφάλιστης εργασίας. γ) Σταδιακή αύξηση των ωρομισθίων στα 15 δολάρια, με μεταβατική περίοδο τριών χρόνων, για τις μικρές επιχειρήσεις. δ) Ο κατώτατος ετήσιος μισθός θα περιλαμβάνει απαραίτητα το κατώτατο ετήσιο κόστος διαβίωσης.

Έτσι, στις 17 Μαΐου, ομοσπονδίες εργαζομένων σε φαστ φουντ σε 150 πόλεις των ΗΠΑ κατέβηκαν ξανά σε μαζική απεργία, συνεχίζοντας τον πολύμηνο αγώνα τους, με βασικές διεκδικήσεις τους το ωρομίσθιο 15 δολαρίων και το δικαίωμα δημιουργίας συνδικαλιστικών σωματείων. Ήταν όμως και μια παγκόσμια κινητοποίηση των εργαζομένων σε φαστ φουντ, σε περισσότερες από 80 πόλεις σε 33 χώρες, που βγήκαν στους δρόμους και πολιόρκησαν γνωστές αλυσίδες, σε ένδειξη συμπαράστασης στους αμερικανούς συναδέλφους τους.

Εκλογές στην Ινδία

Στη μεγαλύτερη εκλογική διαδικασία του κόσμου, συμμετείχαν 815 εκ. ινδοί ψηφοφόροι. Η ψηφοφορία έγινε σε εννιά στάδια, σε διάστημα πέντε εβδομάδων, ξεκινώντας από τα μικρά κρατίδια στα βορειοανατολικά (κοντά στη Μιανμάρ), συνεχίστηκε στα οροπέδια των Ιμαλαΐων, στις δυτικές ερημικές περιοχές και στον τροπικό νότο – και ολοκληρώθηκε στις 12/5 στις πυκνοκατοικημένες βόρειες πεδινές περιοχές. Τα αποτελέσματα, που έγιναν γνωστά στις 16/5, έφεραν στην πρωθυπουργία τον Ναρέντρα Μόντι του εθνικιστικού ινδουιστικού κόμματος Μπαράτιγια Τζανάτα (BJP) και έδωσαν στο Κόμμα του Κογκρέσου (σπάνια είχε βρεθεί στην αντιπολίτευση μετά την ανεξαρτησία της Ινδίας το 1947) τη χειρότερη εκλογική ήττα της ιστορίας του.

Το BJP, που ηγείται της **Δημοκρατικής Εθνικής Συμμαχίας** (κοινοβουλευτική συμμαχία 30 κομμάτων), κερδίζει την απόλυτη πλειοψηφία με 325 έδρες, πολύ περισσότερες από τις 272 που απαιτούνται για να κυβερνήσει. Η **Ενωμένη Προοδευτική Συμμαχία** υπό το Κόμμα του Κογκρέσου (που κυβέρνησε την Ινδία την τελευταία δεκαετία) πήρε μόλις 67 έδρες. Είναι χαρακτηριστικό πως από το 1989 κανένα κόμμα δεν έχει καταφέρει να κερδίσει απόλυτη πλειοψηφία.

Ο Ναρέντρα Μόντι προέρχεται από την **Εθελοντική Εθνική**

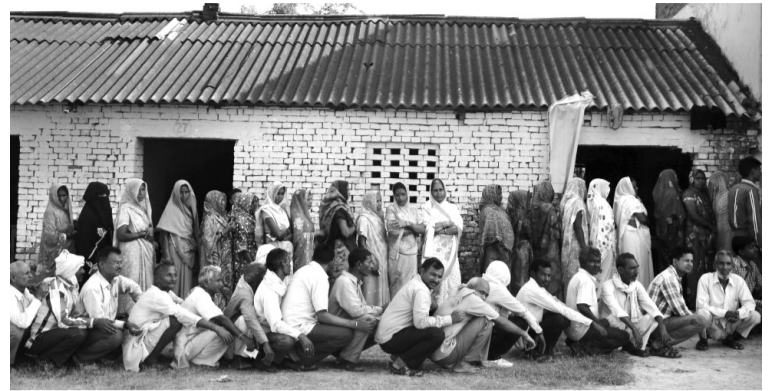
Εταιρία, που έχει τεθεί στο παρελθόν τρεις φορές εκτός νόμου και λειτουργεί σαν ο ιδεολογικός και οργανωτικός βραχίονας του φασιστικού Sangh Parivar, της «οικογένειας» των ινδουιστών φονταμενταλιστικών ομάδων, που συμπεριλαμβάνει εξτρεμιστικές οργανώσεις όπως οι Bajrang Dal και Shiv Sena. Το κόμμα του Μόντι είναι ο κοινοβουλευτικός άξονας του Sangh Parivar.

Μεταξύ 1990 και 2000, το BJP έγινε ο μεγαλύτερος αντίπαλος του Κόμματος του Κογκρέσου, το οποίο κυριαρχούσε στην πολιτική σκηνή από την εποχή της ανεξαρτησίας το 1947. Ο Μόντι υπήρξε πρωθυπουργός του κρατιδίου Γκουτζαράτ επί 3 θητείες και κατά τη διάρκεια ενός απ' τα χειρότερα αντιμουσουλμανικά πογκρόμ των τελευταίων χρόνων (2002), όταν σε «αντίποινα» για την πυρπόληση τρένου με ινδουιστές προσκυνητές, ινδουιστές σκότωσαν πάνω από 1.000 άτομα και ξεριζώσαν περισσότερους από 100.000 απ' τις κατοικίες τους. Για τα γεγονότα αυτά καταδικάστηκε πέρσι ένας υπουργός της τότε κυβέρνησης Μόντι, ενώ το Στέιτ Ντιπάρτμεντ αρνήθηκε να εκχωρήσει το 2005 βίζα στον Μόντι, λόγω της πιθανής ανάμιξής του ή υποκίνησης των σφαγών.

Ο Μόντι είναι όμως η πρώτη επιλογή του μεγάλου κεφαλαίου. Αγκαλιάστηκε από πλατιά κομμάτια της ινδικής αστικής τάξης, που ψάχνει τρόπους να εδραιώσει τον πλούτο και τη δύναμη

της, ν' αντιμετωπίσει την οικονομική επιβράδυνση και την αυξανόμενη αντίσταση της εργατικής τάξης. Η μεσαία τάξη βλέπει στο Μόντι ένα στήριγμα «ασφάλειας και σταθερότητας» και στις εκλογές τον ψήφισε μαζικά. Ο ίδιος, έχοντας επενδύσει στο φόβο για τους μουσουλμάνους, την τρομοκρατία κ.λπ., σε ένα «νέο μοντέλο ανάπτυξης» υποτίθεται με επίκεντρο τη μεσαία και μικρή αστική τάξη, έχει αναδειχτεί σε εκφραστή αυτών των στρωμάτων, που ταυτόχρονα είναι δυσαρεστημένοι από την οικονομική επιβράδυνση που έχει προκαλέσει η παγκόσμια οικονομική κρίση και οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές τριάντα χρόνων.

Οι νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις» άρχισαν το 1990, με σημαία την οικονομική «αναδιάρθρωση». Προχώρησαν στη διάλυση του ρυθμιστικού καθεστώτος των προηγούμενων δεκαετιών, γνωστού ως «Σύστημα αδειών Raj», που εφαρμόζονταν από το 1947, στα πλαίσια των πενταετών πλάνων του καθεστώτος Νεχρού. Ήταν ένα σύστημα αδειών και κανονισμών για τη λειτουργία των ιδιωτικών επιχειρήσεων, όπου το κράτος είχε ισχυρό έλεγχο στο τι θα παραχθεί, σε τι ποσότητα, σε ποια τιμή και ποιες πηγές κεφαλαίων θα χρησιμοποιηθούν. Βασιζόμενη σ' αυτό το μοντέλο και σε μια βάναυση υπερεκμετάλλευση των εργατικών μαζών, η Ινδία αναδείχτηκε στην 9^η παγκόσμια οικονομική δύναμη.

Μετά το 1991, οι μεγάλες κρατικές επιχειρήσεις ιδιωτικοποιήθηκαν ή έκλεισαν, δημιουργήθηκαν τεράστιες Ειδικές Οικονομικές Ζώνες και φορολογικοί παράδεισοι για τους ξένους επενδυτές. Οι ξένες και εγχώριες επενδύσεις αυξήθηκαν και τα ποσοστά ανάπτυξης, που κυμαίνονταν για πάνω από δύο δεκαετίες στο 7-9%, οδήγησαν σε συσσώρευση αμύθητου πλούτου στην κορυφή της ινδικής κοινωνίας και σ' ένα τεράστιο χάσμα με τις εργαζόμενες και αγροτικές μάζες.

Παρόλο που είναι η 4^η αγροτική δύναμη στον κόσμο (60% του πληθυσμού αγρότες), ο 2^{ος} μεγαλύτερος παραγωγός βοδινού κρέατος και 4^{ος} παγκόσμιος ιχθυοπαραγωγός, το 25% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο φτώχειας και το 50% των παιδιών κάτω των 5 ετών υποσιτίζεται. Σύμφωνα με το Forbes, οι 56 Ινδοί δισεκατομμυριούχοι έχουν συνολική περιουσία σχεδόν 200 δις δολάρια, ενώ ο πλούτος 7.850 νέοπλουτων ανέρχεται στα 950 δις, που ισοδυναμεί με σχεδόν το μισό ετήσιο ΑΕΠ της χώρας. Ταυτόχρονα, βασικά προβλήματα δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και ελευθεριών παρα-

μένουν άλυτα (το αρχαίο καθεστώς των καστών, η βία ενάντια στις γυναίκες με βιασμούς, βασανισμούς, δολοφονίες κ.λπ.), συνθέτοντας ένα εκρηκτικό μίγμα. Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση ένα μαχητικό και συγκρουσιακό εργατικό κίνημα σηκώνει το ανίστημα του με σκληρούς αγώνες, όχι μόνο σε «κάστρα» της βιομηχανίας, όπως η αυτοκινητοβιομηχανία (μεγάλη νίκη στο Maruti Suzuki ενάντια στην προσπάθεια δημιουργίας εργοδοτικού σωματείου), αλλά και με γενικές απεργίες (2010, 2012, 2013), με τον ηρωικό αγώνα ενάντια στο πυρηνικό εργοστάσιο του Κουντακούλαμ, με λαϊκές κινητοποιήσεις για τη διεκδίκηση βασικών δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων (π.χ. προστασία των γυναικών απ' τη βία). Δείχνοντας τις τεράστιες δυνατότητες που ανοίγονται σ' αυτή την αχανή χώρα-ήπειρο για μια ριζική ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, για την αναγέννηση των επαναστατικών μαρξιστικών δυνάμεων – που θα έχει και μια σημασία στην αλλαγή των ταξικών συσχετισμών σε παγκόσμια κλίμακα.

P. B.

Στρατιωτικό πραξικόπημα στην Ταϊλάνδη

Μετά από πολύμηνες πολιτικές αναταραχές και αντικυβερνητικές διαδηλώσεις, στις 22 Μάη ο στρατός στην Ταϊλάνδη κατέλαβε την εξουσία με πραξικόπημα, για ν' ανακόψει την ανοδική πορεία του λαϊκού και εργατικού κινήματος, να τσακίσει τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα.

Δυο μέρες πριν, ο γενικός στρατηγός Πραγιούθ Τσαν-Ότσα ανακοίνωσε την επιβολή στρατιωτικού νόμου για τη «διατήρηση της ομαλότητας και τάξης». Ο στρατός κατέλαβε όλους τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς και τις κεντρικές αρτηρίες της πρωτεύουσας. Στις 22 Μάη, κατά τη διάρκεια συνάντησης κυβέρνησης-αντιπολίτευσης για την αντιμετώπιση της πολιτικής κρίσης, ο Ότσα (που έχει βαμμένα τα χέρια του με αίμα διαδηλωτών και αγωνιστών) εκβίασε τους συμμετέχοντες να δεχτούν τους όρους του ή να παραιτηθούν. Όταν αρνήθηκαν, τους συνέλαβε και όρισε τον εαυτό του προσωρινό πρωθυπουργό, παύοντας προσωρινά την εφαρμογή του συντάγματος.

Αν και οι εκπρόσωποι του στρατού στις ανακοινώσεις τους προσπάθησαν να τον παρουσιάσουν ως ουδέτερο και το πραξικόπημα ως προσπάθεια «ομαλοποίησης και σταθεροποίησης», πρόκειται για επιβολή μιας δικτατορίας και μάλιστα σκληρής. Ο στρατός

ανακοίνωσε ότι όποιος ασκεί κριτική ή συμμετέχει σε πράξεις εναντίον του καθεστώτος, θα συλλαμβάνεται και θα φυλακίζεται. Οι διαδηλώσεις ενάντια στο καθεστώς απαγορεύτηκαν και ποινικοποιήθηκαν. Απαγορεύτηκαν οι συγκεντρώσεις άνω των 5 ατόμων και η κυκλοφορία από τις 10 μμ έως τις 5 πμ (με τροποποιήσεις για τις τουριστικές περιοχές). Οι ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί μεταδίδουν πρόγραμμα μόνο με υλικό που τους παρέχει ο στρατός, 200 ιστοσελίδες έκλεισαν καθώς και τα facebook και instagram. Για όλα τα διαδικτυακά «κοινωνικά δίκτυα» και την Google, ανακοινώθηκε ότι αν δεν βοηθήσουν στη λογοκρισία θα κλείσουν και γι' αυτό θα βρίσκονται υπό παρακολούθηση, καθώς και όλες οι ηλεκτρονικές επικοινωνίες. Δημοσιογράφοι, ιδιοκτήτες καναλιών και εφημερίδων καλέστηκαν για να τους γίνουν συστάσεις να συνεργαστούν με το καθεστώς, αλλιώς θα φυλακιστούν και θα δικαστούν. Ήδη αγνοούνται δύο δημοσιογράφοι, δεκάδες υψηλόβαθμοι διοικητικοί υπάλληλοι, αγωνιστές και ακαδημαϊκοί. Ο πρώην υπουργός Παιδείας συνελήφθη παρουσία δεκάδων δημοσιογράφων, μετά από συνέντευξη του όπου κατήγγειλε το πραξικόπημα.

Το πραξικόπημα δεν έπεσε απ' τον ουρανό. Η πολύμηνη περίοδος πολιτικής αστάθειας που προηγήθηκε, άνοιξε τον δρόμο για την επέμβαση του στρατού. Τους τελευ-

ταίους μήνες του 2013, η αντιπολίτευση που εκφράζεται στη Βουλή με το υπερσυντηρητικό και φιλομοναρχικό (κατ' επίφαση επονομαζόμενο) Δημοκρατικό Κόμμα (αντιπροσωπεύει την οικονομική και πολιτική ελίτ, που νέμεται δεκαετίες τη χώρα, αφήνοντας την πλειοψηφία του πληθυσμού σε μεσαιωνικές συνθήκες) οργάνωσε μια εκτεταμένη εκστρατεία για την παραίτηση της κυβέρνησης. Εκτελεστικό της όργανο ήταν οι τραμπουκοί των αποκαλούμενων «Κίτρινων Πουκάμισων», που οργάνωσαν προβοκατόρικες διαδηλώσεις, καταλήψεις κυβερνητικών κτηρίων και κεντρικών δρόμων, επιθέσεις. Τα ίδια επαναλήφθηκαν στις βουλευτικές εκλογές, με επιθέσεις και τραμπουκισμούς σε ψηφοφόρους και εκλογικά κέντρα, οπότε οι εκλογές κηρύχθηκαν άκυρες. Τελευταίο χτύπημα ήταν η αποπομπή από δικαστήριο της πρωθυπουργού Γιασκίν Σιναουάτρα, στις 7 Μάη, με την κατηγορία της κατάχρησης εξουσίας, αφήνοντας ουσιαστικά ακέφαλη την κυβέρνηση. Με άλλα λόγια, ένα σχέδιο παρόμοιο μ' αυτό που επιχειρήθηκε πρόσφατα στη Βενεζουέλα και εκτελέστηκε, ως ένα βαθμό, στην Ουκρανία. Και όπως σ' αυτές τις δύο περιπτώσεις, το σχέδιο φυσικά «συνδιοργανώθηκε» με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές, στοχεύοντας (πέρα από το εσωτερικό της Ταϊλάνδης) και στην απομόνωση της Κίνας στην περιοχή.

Με το πραξικόπημα, ο στρατός –πέρα από το τσάκισμα των υποστηρικτών της ανατραπέισης κυβέρνησης– θέλει πλήρη εξουσία σε δύο σημαντικά ζητήματα. Το πρόβλημα της διαδοχής του υπέργηρου και ετοιμοθάνατου μονάρχη, καθώς ο διάδοχος δεν είναι ευνοούμενος του στρατού – και τη διαχείριση της οικονομικής ύφεσης, όπου έχει μπει η χώρα και ήδη φαίνεται στη διαρκή πτώση της παραγωγής και των εξαγωγών.

Από την άλλη, η Γιασκίν Σιναουάτρα και ο αδελφός της Θακσίν (πρώην πρωθυπουργός και εξόριστος) αποτελούν κομμάτι μιας οικονομικής ελίτ που διεκδικεί την πολιτική εξουσία, προωθώντας κάποιες προοδευτικές μεταρρυθμίσεις, με ερείσματα σε αγροτικά αλλά και εργατικά στρώματα. Οι οπαδοί τους είναι οργανωμένοι στα «Κόκκινα Πουκάμισα». Ωστόσο, οι Σιναουάτρα και η κλίμα τους δεν επιθυμούν ριζικές μεταρρυθμίσεις υπέρ των μαζών και πολύ περισσότερο δεν επιθυμούν την αυτοοργάνωσή τους – γι' αυτό δεν έκαναν τίποτα για την αντιμετώπιση του πραξικόπηματος που ετοιμαζόταν. Στην ίδια γραμμή κινούνται και οι ηγέτες των «Κόκκινων Πουκάμισων». Αποτελούν το μακρύ χέρι των Σιναουάτρα μέσα στο κίνημα, προωθώντας προσωπικά συμφέροντα.

Για την εργατική τάξη και τον αγροτικό πληθυσμό, αποτελεί κομβικό ζήτημα να απορρίψουν τους εκπροσώπους των διαφόρων φατριών της άρχουσας τάξης, να συσπειρωθούν σε ταξικές οργανώσεις, ώστε με την αυτοοργάνωση και τους αγώνες τους να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους, ν' αντιμετωπίσουν το πραξικόπημα.

ΛΙΒΥΗ

Προκήρυξη εκλογών υπό την απειλή εμφυλίου

Καταλυτικό ρόλο στις εξελίξεις στη Λιβύη παίζει τελευταία η επανεμφάνιση του Χαλίφα Χάφταρ, πρώην υψηλόβαθμου αξιωματικού επί Καντάφι, που διαφώνησε με το καθεστώς και έφυγε στις ΗΠΑ στα τέλη της δεκαετίας του '80. Το 2011 επέστρεψε, μετά από 20 χρόνια παραμονής στην Αμερική, και πρωτοστάτησε στην εξέγερση εναντίον του Καντάφι. Μάλλον, λοιπόν, δεν είναι αβάσιμες οι φήμες ότι οι ΗΠΑ έχουν παίξει τον ρόλο τους στη νέα εμφάνισή του ως υπερασπιστή της σταθερότητας και του κοσμικού χαρακτήρα του κράτους και ως επικεφαλής ενός «εθνικού στρατού», που δημιουργήθηκε από ολόκληρες μονάδες του τακτικού στρατού που αυτομόλησαν για να τον ακολουθήσουν, καθώς και από πολλές παραστρατιωτικές οργανώσεις που επιδιώκουν συμμετοχή στην εξουσία.

Τρία χρόνια χάους

Στα τρία χρόνια από την ανατροπή του Καντάφι, η Λιβύη παρουσιάζει μια εικόνα πλήρους διάλυσης που εξαπλώνεται και επιδεινώνεται διαρκώς. Το κράτος παραπαίει, νέο Σύνταγμα δεν έχει ψηφιστεί, η κεντρική εξουσία περιορίζεται στην Τρίπολη και τα περίχωρά της, ενώ η υπόλοιπη χώρα είναι χωρισμένη σε 4-5 διαφορετικές επικράτειες, στις οποίες κυριαρχούν αντιμαχόμενες παραστρατιωτικές οργανώσεις, στην πλειοψηφία τους εξτρεμιστικές ισλαμικές συμμορίες, που δρουν ανεξέλεγκτα,

σκοτώνουν, βιάζουν, καταλαμβάνουν και λεηλατούν πετρελαιοπηγές και πετρελαιογωγούς, ενίοτε συμμαχούν και μετά αλληλοεξοντώνονται.

Την ώρα που η κοινωνία και η οικονομία καταρρέουν, στο κοινοβούλιο διεξάγεται ένας άλλος πόλεμος. Η «Συμμαχία των Εθνικών Δυνάμεων» (NFA), με ηγέτη των Μαχμούντ Τζιμπρίλ, ο οποίος είχε αναλάβει την πρωθυπουργία για λογαριασμό της αντιπολίτευσης κατά την εποχή της εξέγερσης, κέρδισε μεν στις πρώτες ελεύθερες εκλογές το 2012, αλλά παραγκωνίστηκε από τους ισλαμιστές, που πήραν με το μέρος τους πολλούς από τους ανεξάρτητους βουλευτές και ανέλαβαν τη διακυβέρνηση της χώρας. Ωστόσο, οι διαδοχικές, βραχύβιες κυβερνήσεις που έχουν συγκροτηθεί έκτοτε αδυνατούν να επιβληθούν. Αυτή την περίοδο, μάλιστα, έχει ξεσπάσει μια νέα διένεξη, καθώς η απερχόμενη κυβέρνηση του Αμπντάλα αλ Τένι αρνείται να παραδώσει την εξουσία, επικαλούμενη παρατυπίες κατά την ψηφοφορία στο κοινοβούλιο για την αποδοχή της νέας κυβέρνησης του Άχμεντ Μίτιγκ. Όλες αυτές οι κυβερνήσεις είναι συνεπώς ανίκανες να παράσχουν οποιαδήποτε προστασία και ασφάλεια στον σπαρασσόμενο πληθυσμό, αλλά και στα μπεριαλιστικά συμφέροντα, που κινούν τα νήματα, χωρίς ωστόσο να καταφέρνουν να ελέγξουν την κατάσταση. Τα λιμάνια και οι πετρελαιοπαραγωγές περιοχές βρίσκονται

στο έλεος των παραστρατιωτικών συμμοριών, ενώ ο στρατός παραμένει ανοργάνωτος και σε μεγάλο βαθμό ελεγχόμενος από τις συμμορίες και τους κατά τόπους φυλάρχους, που έχουν δημιουργήσει τις δικές τους περιοχές εξουσίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι η παραγωγή πετρελαίου μειώθηκε κατά 85% από τις αρχές του 2013 ως το φθινόπωρο της ίδιας χρονιάς, με τεράστιο κόστος, τόσο για την οικονομία της χώρας όσο και για τις πετρελαϊκές εταιρείες που εκμεταλλεύονται τα κοιτάσματα.

Εκλογές μήπως αποφευχθούν τα χειρότερα

Ήταν, λοιπόν, θέμα χρόνου να επιχειρηθεί μια δραστική αλλαγή της κατάστασης. Αυτό το έργο ήρθε να επιτελέσει ο Χάφταρ με την «Επιχείρηση Αξιοπρέπεια», που θέτει ως στόχους: την εξουδετέρωση των ισλαμιστών, την εξάλειψη της τρομοκρατίας στη χώρα, τη διάλυση του υπάρχοντος κοινοβουλίου, τη συγκρότηση νέας κυβέρνησης που θα τηρεί αποστάσεις από τις ισλαμικές οργανώσεις και τη σταθεροποίηση της Λιβύης. Ο ίδιος αρνείται ότι η επιχείρησή του είναι πραξικόπημα – έχει άλλωστε τη στήριξη και της NFA – όπως αρνείται και ότι θέλει να πάρει την εξουσία. Οι κινήσεις του, όμως, δημιουργούν πολλές αμφιβολίες. Από τις 16 Μαΐου, όταν άρχισε η «Επιχείρηση Αξιοπρέπεια», η χώρα ζει την αγριότερη σύγκρουση μετά την πτώση του Καντάφι. Ο Χαφτάρ, παρά την απόφαση του τακτικού στρατού να κηρύξει ζώνη αεροπορικού αποκλεισμού πάνω από τη Βεγγάζη – πόλη όπου ξεκίνησε η εξέγερση το 2011 – επέλεξε να χτυπή-

σει με αεροπορικές δυνάμεις και μονάδες των ειδικών δυνάμεων του στρατού τις βάσεις που διαθέτουν στη Βεγγάζη δύο μεγάλες ισλαμικές οργανώσεις, η Ανσάρ αλ Σαρία και η Ταξιαρχία της 17^{ης} Φεβρουαρίου (την οποία οι ΗΠΑ θεωρούν υπεύθυνη για τη δολοφονία του αμερικανού πρέσβη και τριών ακόμα διπλωματών). Ταυτόχρονα, ένοπλη επίθεση δέχτηκε το κοινοβούλιο, ωστόσο δεν έπεσε. Το γενικό κλίμα μυρίζει πόλεμο: οι γειτονικές χώρες έκλεισαν τα σύνορά τους με τη Λιβύη και απέσυραν τις διπλωματικές τους αποστολές, οι ΗΠΑ έχουν καλέσει τους πολίτες τους να εγκαταλείψουν τη χώρα και στέλνουν πλοίο με 1.000 πεζοναύτες και στρατιωτικά ελικόπτερα να υπερασπιστεί την ασφάλεια της αμερικανικής πρεσβείας, αν χρειαστεί.

Υπό αυτή την πίεση και με χιλιάδες να διαδηλώνουν σε Τρίπολη και Βεγγάζη, η Ανώτατη Εφορευτική Επιτροπή ανακοίνωσε εκλογές για τις 25 Ιουνίου. Πρόκειται για εκλογές που έπρεπε να είχαν προκηρυχτεί από τον Φεβρουάριο, αλλά η βουλή παρέτεινε, με δική της απόφαση, τη θητεία της ως τον Δεκέμβρη του 2014. Από την πλευρά τους οι ισλαμικές οργανώσεις χαρακτηρίζουν την επιχείρησή του Χαφτάρ «σταυροφορία κατά του Ισλάμ» και τον ίδιο πράκτορα των Αμερικάνων και απειλούν να μετατρέψουν τη Λιβύη σε Συρία.

Τα τύμπανα του πολέμου χτυπούν ξανά στη Λιβύη, απειλώντας να μετατρέψουν το ήδη χάος σε ένα νέο ολοκαύτωμα, ενώ απρόβλεπτες είναι οι συνέπειες που θα έχει η νέα εστία εμφυλίου πολέμου στην ευρύτερη, ιδιαίτερα ευαίσθητη περιοχή.

■ Μαρία Κτιστάκη

Φέτος συμπληρώνονται 71 χρόνια από την εκτέλεση του κορυφαίου Έλληνα επαναστάτη Παντελή Πουλιόπουλου. Πεθαίνοντας μόλις 43 ετών, πρόλαβε ν' αφήσει πίσω του μια τεράστια θεωρητική, πολιτική, πρακτική και πολιτιστική κληρονομιά. Πρωτοεργάτης του κομμουνιστικού κινήματος, βασικός θεμελιωτής του τροτσκισμού στην Ελλάδα, πρώτος γραμματέας του ΚΚΕ, ιδρυτής της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ), συνέδεσε τη ζωή του με την Σοσιαλιστική Επανάσταση.

Γεννήθηκε στη Θήβα το 1900. Το 1919 πήγε στην Αθήνα, για να σπουδάσει νομικά. Εντάχθηκε στο Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας (ΣΕΚΕ). Το 1920, επιστρατεύεται και στέλνεται στη Μικρά Ασία, όπου διακρίθηκε για την αντιπολεμική του δράση στις γραμμές του ελληνικού στρατού. Συλλαμβάνεται και αντιμετωπίζει την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας και τη θανατική ποινή. Γλιτώνει με την κατάρρευση του μικρασιατικού μετώπου, που του επιτρέπει ν' αποδράσει.

Πίσω στην Αθήνα, συμβάλει στη δημιουργία του κινήματος Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Πολέμου (εκλέγεται στην Κεντρική Επιτροπή) και γράφει το περίφημο μανιφέστο «Πόλεμος κατά του Πολέμου». Στα 1923-24, το ΣΕΚΕ είναι διαιρεμένο σε τρεις τάσεις: σοσιαλδημοκρατική, σταλινική και μπολσεβίκικη/επαναστατική, που προσωρινά επικρατεί, με βασικό εκφραστή τον Πουλιόπουλο. Το 1924, στο 3^ο έκτακτο συνέδριο, το ΣΕΚΕ μετονομάστηκε σε ΚΚΕ, με πρώτο Γενικό Γραμματέα τον 24χρονο Πουλιόπουλο.

Συλλαμβάνεται από την παγκαλική δικτατορία το 1925, υπερασπιζόμενος την απόφαση του ΚΚΕ για «ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία-Θράκη», παρόλο που ο ίδιος είχε διαφωνήσει μ' αυτό το λανθασμένο σύνθημα. Στη μνημειώδη απολογία του, μιλά καθηλωτικά για το διεθνισμό, υπερα-

Παντελής Πουλιόπουλος Μια ζωή αφιερωμένη στην Επανάσταση και το Σοσιαλισμό

σπιζόμενος το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των λαών (συγκεκριμένα των Σλαβομακεδόνων). Για την στάση του εξορίζεται στη Φολέγανδρο, απ' όπου απελευθερώνεται με την πτώση της δικτατορίας το 1926. Κατά την απουσία του, όμως, η σταλινική φράξια (Ζαχαριάδης-Ευτυχιάδης-Χαϊτάς) είχε επικρατήσει στο ΚΚΕ. Το 1927, επιχειρεί ριζική κριτική στη γραμμή της ηγεσίας, συγκεντρώνει γύρω του σημαντικούς αγωνιστές, με αποτέλεσμα τη διαγραφή του.

Υιοθετεί τις απόψεις του Τρότσκι για την σταλινική γραφειοκρατία και τον εκφυλισμό της ΕΣΣΔ, δημιουργώντας μια ομάδα «αντιπολίτευσης του ΚΚΕ» και εκδίδοντας το περιοδικό «Σπάρτακος». Ο «Σπάρτακος» εκφράζει στην Ελλάδα τις απόψεις της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης και κάνει τις σημαντικότερες μαρξιστικές αναλύσεις της περιόδου για την Ελλάδα. Παράλληλα, ο Πουλιόπουλος ως δικηγόρος υπερασπίζεται εργαζόμενους και διωκόμενους αγωνιστές, ενώ φροντίζει για τη θεωρητική κατάρτιση των ελλήνων επαναστατών, μεταφράζοντας στα ελληνικά τον α' τόμο του Κεφαλαίου και άλλα μαρξιστικά κείμενα.

Το 1934 πρωτοστατεί στην ίδρυση της ΟΚΔΕ, που με την ίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς (1938) αποτέλεσε ως ΕΟΚΔΕ (Ενιαία ΟΚΔΕ) το ελληνικό τμήμα της. Στο μεταξύ, το 1934, η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ υπό τον Ζαχαριάδη αλλάζει ριζικά πολιτική γραμμή, μετατρέποντας ταχυδακτυλουργικά την επανάσταση στην Ελλάδα (που ονομάστηκε τάχα «αστικοσοφικαδική») από σοσιαλιστική σε «αστικοδημοκρατική» και υιοθετώντας την προδοτική πολιτική των «Λαϊκών Μετώπων».

Ο Πουλιόπουλος απάντησε με το κορυφαίο έργο «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα», όπου πραγματοποιεί την πρώτη επιστημονικά θεμελιωμένη μαρξιστική ανάλυση του ελλ. καπιταλισμού, αποδεικνύοντας ότι αυτός είναι ενσωματωμένος στο παγκόσμιο μπεριαλιστικό σύστημα, ότι το ελληνικό κεφάλαιο δεν «αντιμάχεται» αλλά συνεργάζεται στενά με το ξένο, ότι ο χαρακτήρας της επανάστασης πρέπει να είναι σοσιαλιστικός (σύμφωνα και με τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης) και όχι «κατά στάδια». Παράλληλα, πολέμησε τα «Λαϊκά Μέτωπα», που προδίδουν την εργατική τάξη, αφού την υποτάσσουν στον ταξικό εχθρό, συμπαραλλάζοντας το ανεξάρτητο πρόγραμμά της. Δυστυχώς δικαιώθηκε, μόλις δύο χρόνια μετά, με την προδοσία της εξέγερσης της Θεσσαλονίκης (Μάης 1936) από το σταλινικό ΚΚΕ.

Το 1938, συλλαμβάνεται από τη δικτατορία του Μεταξά. Φυλακίζεται στην Ακροναυπλία. Τις άθλιες συνθήκες κράτησης συμπλήρωναν οι εσωτερικές διακρίσεις που επέβαλε η σταλινική ηγεσία εναντίον των κομμουνιστών-διεθνιστών. Συνέχισε όμως την πολιτική και συγγραφική του δραστηριότητα, μεταφράζοντας την «Προδομένη Επανάσταση» του Τρότσκι, εντείνοντας την προσπάθεια για ενοποίηση των τροτσκιστικών δυνάμεων και την αποσαφήνιση του εκφυλισμού της ΕΣΣΔ. Εκεί έγιναν οι περίφημες «συζητήσεις της Ακροναυπλίας», μεταξύ ΕΟΚΔΕ και ΚΔΕΕ (Στίνας), ένα λαμπρό παράδειγμα εργατικής δημοκρατίας.

Το 1941, πριν η δοσίλογη ελληνική κυβέρνηση παραδώσει τους ακροναυπιώτες στους ναζί, ο Πουλιόπουλος είχε προτείνει

–στην Ομάδα Συμβίωσης– οι 600 κρατούμενοι (σταλινικοί και τροτσκιστές) ν' αποδράσουν μαζικά του. Οι ηγέτες του ΚΚΕ στη φυλακή μπλόκαφαν την απόδραση – στο τέλος, μόνο η σαβούρα των γραφειοκρατών διέφυγε, αφήνοντας την πλειοψηφία των κρατούμενων στα νύχια των στρατευμάτων κατοχής και αργότερα των εκτελεστικών αποσπασμάτων.

Το 1943 οδηγήθηκε στο εκτελεστικό απόσπασμα, στο Νεζερό της Λάρισας, με 100 κρατούμενους. Μέχρι το τέλος, μιλούσε στους ιταλούς φαντάρους στη γλώσσα τους, για το σάπισμα του καπιταλισμού, τα δεινά του φασισμού και του πολέμου, το διεθνισμό, τη φιλία των λαών, την επανάσταση. Σύμφωνα με μαρτυρίες, οι φαντάρους αρνήθηκαν να πυροβολήσουν και την εκτέλεση ανέλαβαν οι φασίστες αξιωματικοί.

Ο Πουλιόπουλος ήταν ένας θεωρητικός διεθνούς εμβέλειας, χαρισματικός ηγέτης, ο σημαντικότερος θεμελιωτής του κομμουνισμού στη χώρα μας και εκφραστής του τροτσκισμού, δηλαδή της ωρίμανσης του μπολσεβικισμού και της πάλης του ενάντια στην σταλινική γραφειοκρατία.

B.Z.

Τουρκία

Ένας χρόνος από την εξέγερση της Ταξίμ στη σκιά της τραγωδίας στη Μόσα

■ Γιάννης Σμυρλής

Στις 31 Μαΐου συμπληρώθηκε ένας χρόνος από το κίνημα του Πάρκου Γκεζί της πλατείας Ταξίμ, που συντάραξε την τούρκικη κοινωνία, αποτελώντας τη σημαντικότερη στιγμή της ταξικής πάλης στην Τουρκία εδώ και δεκαετίες. Οι λαοί της Τουρκίας έδωσαν 9 νεκρούς σ' αυτή την ηρωική στιγμή της ιστορίας τους (συμπεριλαμβανομένου του 15χρονου Μπερκίν Ελβάν, ο οποίος πέθανε τον Μάρτιο, όντας σε κώμα από τον Ιούνιο του 2013).

Στον κατάλογο αυτών των νεκρών προστέθηκαν στα μέσα Μαΐου οι 301 ανθρακωρύχοι που θάφτηκαν κάτω από τα συντρίμια του ορυχείου της Μοσά, σε ένα από τα πιο πολύνεκρα εργοδοτικά εγκλήματα. Οι πρωτόγονες συνθήκες εργασίας και οι ανύπαρκτες συνθήκες ασφαλείας, που επικρατούσαν στο ορυχείο, δεν ήταν καθόλου άγνωστες στην κυβέρνηση. Μόλις δύο εβδομάδες πριν, η αντιπολίτευση είχε φέρει στην Εθνοσυνέλευση πρόταση για δημιουργία εξεταστικής επιτροπής στα ανθρακωρυχεία (και στο συγκεκριμένο), η οποία απορρίφθηκε από το κυβερνών AKP του Ερντογάν. Αντίθετα, αυτές οι συνθήκες είναι γενικευμένες στην Τουρκία. Σ' αυτήν ακριβώς την άγρια υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων βασίζεται η ανάπτυξη του τούρκικου καπιταλισμού.

Κι αν από μόνη της αυτή η δολοφονία εκατοντάδων εργατών προκάλεσε τεράστια οργή στην τούρκικη κοινωνία, η κυ-

νική στάση της κυβέρνησης και του ίδιου του Ερντογάν ήταν που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει. Ο πρωθυπουργός εκείνη την συγκεκριμένη μέρα δήλωσε ότι τέτοια ατυχήματα «είναι φυσιολογικό να συμβαίνουν»(!) σε ανθρακωρυχεία. Την ίδια μέρα, σύμβουλος του Ερντογάν επιτέθηκε με κλωτσιές σε διαδηλωτή που είχαν ρίξει κάτω αστυνομικοί στην πόλη Μόσα όπου βρίσκεται το ανθρωκορυχείο. Πέρα όμως από τον συμβολισμό αυτών των πράξεων, η κυβέρνηση έσπευσε να καλύψει με κάθε τρόπο την εταιρεία, η οποία μάλιστα ξεκίνησε απ' την επόμενη κιάλας μέρα να εκβιάζει τους εργαζόμενους ότι αν καταθέσουν κάτι «λάθος» για τις συνθήκες εργασίας του ορυχείου τότε θα... απολυθούν!

Η απάντηση του κινήματος ήταν άμεση. Το συνδικάτο των εργαζομένων στην εταιρεία κήρυξε απεργία για την επόμενη μέρα, ενώ μεγάλες διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν εκτός από την Μόσα, στην Ισταμπούλ, την Άγκυρα και σε άλλες μεγάλες πόλεις, με κεντρικό σύνθημα «δεν ήταν ατύχημα, ήταν δολοφονία», πολλές από τις οποίες κατέληξαν σε συγκρούσεις με την αστυνομία. Ο ίδιος ο Ερντογάν αναγκάστηκε να κρυφτεί σ' ένα μπακάλικο της Μόσα, προπηλακιζόμενος από εξοργισμένους εργαζόμενους της πόλης, κατά την επίσκεψή του στο χώρο του εγκλήματος. Παράλληλα, απεργία κήρυξε και το συνδικάτο των δημοσίων υπαλλήλων, η οποία στηρίχθηκε από χιλιάδες εργαζόμενους

Ο θάνατος των ανθρακωρύχων είναι ένα γεγονός μεγάλης πολιτικής σημασίας, και μάλιστα έρχεται σε μια περίοδο πλούσια από πολιτικά γεγονότα στην Τουρκία. Από το περσινό καλοκαίρι και την εξέγερση της Ταξίμ, όπου για πρώτη φορά η παντοδυναμία του Ερντογάν αμφισβητήθηκε, έχουν μεσολαβήσει η υπόθεση Γκιουλέν, μια άγρια διαμάχη μεταξύ μερίδων της αστικής τάξης με έντονη εμπλοκή των ιμπεριαλιστών, τα σκάνδαλα διαφθοράς για τον Ερντογάν, αλλά και οι δημοτικές εκλογές όπου το AKP και ο ίδιος ο Ερντογάν έδειξαν μια αξιοσημεί-

ωτη ανθεκτικότητα, κερδίζοντάς τις μ' ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό (βλ. ΕΠ Μαΐου), εκμεταλλευόμενοι κυρίως την ανυπαρξία της αντιπολίτευσης, αφού οι κεμαλιστές, παρά την απειρίστη στη στήριξη των ιμπεριαλιστών, δεν καταφέρνουν να διευρύνουν την επιρροή τους, μιας και για την τούρκικη κοινωνία είναι κι οι ίδιοι σχεδόν συνώνυμο της καταστροφής και της διαφθοράς. Ωστόσο, τα ανοιχτά μέτωπα που έχει η κυβέρνηση είναι δεδομένο ότι θα της δημιουργήσουν πολλά προβλήματα.

Ο πιο αστάθμητος παράγοντας απ' αυτά φαίνεται να είναι η στάση του εργατικού κινήματος της Τουρκίας, το οποίο είναι σε άνοδο. Τον τελευταίο χρόνο, τούρκοι εργαζόμενοι και νεολαίοι έχουν βγει με κάθε ευκαιρία στους δρόμους, χωρίς βέβαια να φτάνουν τα νούμερα της πλατείας Ταξίμ, αλλά πάντα επιδεικνύοντας μια μεγάλη μαχητικότητα. Η καταστολή από την κυβέρνηση, καθώς και τα αυταρχικά μέτρα που συχνά πυκνά παίρνει (απαγόρευση youtube και μέσων κοινωνικής δικτύωσης, απαγόρευση φιλιών σε εξωτερικούς χώρους κ.λπ.), μάλλον τροφοδοτούν παρά ανακόπτουν το κίνημα. Έτσι, πριν τις κινητοποιήσεις για το έγκλημα της Μόσα, είχαν προηγηθεί μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στη διαφθορά της κυβέρνησης, στις διάφορες απαγορεύσεις (μεταξύ των οποίων και η απαγόρευση να γίνει η απεργία της Πρωτομαγιάς στην πλατεία Ταξίμ) αλλά και για τον θάνατο του Μπερκίν Ελβάν.

Στις 31 Μαΐου, αριστερές οργανώσεις και συνδικάτα κάλεσαν εκ νέου τον κόσμο να κατέβει και να επανακαταλάβει την πλατεία Ταξίμ, τιμώντας έτσι την επέτειο της εξέγερσης. Η κυβέρνηση απάντησε με πρωτοφανή αστυνομοκρατία, επιστρατεύοντας 25.000 αστυνομικούς και 50 οχήματα με αντλίες νερού στην Ισταμπούλ –στην οποία κηρύχθηκε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και απαγορεύτηκε κάθε είδους συγκέντρωση– και μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις στις άλλες πόλεις. Παρόλα αυτά, πλήθος κόσμου αφήφησε τις εντολές και επιχείρησε να σπάσει τον αστυνομικό κλοιό, ενώ η αστυ-

νομία απάντησε με ξύλο, δακρυγόνα και συλλήψεις. Το ίδιο σκηνικό επαναλήφθηκε την επόμενη μέρα και στην Άγκυρα.

Όπως όλα δείχνουν, η εξέγερση της πλατείας Ταξίμ το 2013, αποτελεί μια τομή για την σύγχρονη ιστορία της Τουρκίας και ειδικά για το εργατικό κίνημα. Η πορεία ριζοσπαστικοποίησής του, που ξεκίνησε πριν έναν χρόνο, δεν μπορεί να κλείσει με αστυνομικά μέτρα και καταστολή, αντίθετα είναι μια διαδικασία σε εξέλιξη, που μπορεί να παρουσιάσει κενά και πισωγυρίσματα, δεν φαίνεται όμως να μπορεί να ανακοπεί και πολύ περισσότερο να αντιστραφεί. Όπως συμβαίνει πάντα όταν οι μάζες επεμβαίνουν στο πολιτικό σκηνικό με κινήματα ή εξεγέρσεις, η εικόνα και η πορεία της χώρας αλλάζουν ριζικά.

Φυσικά, η διαδικασία ανασυγκρότησης/ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος της Τουρκίας –που έχει μια εξαιρετική σημασία τόσο λόγω του αριθμού του και της συγκεντροποίησης του, όσο και λόγω της σημαντικής γεωστρατηγικής θέσης της Τουρκίας– δεν θα είναι μια εύκολη διαδικασία. Το μαρτυρά άλλωστε και η επικράτηση του AKP στις εκλογές, που σημαίνει ότι σημαντικά κομμάτια εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων έχουν δεσμούς μαζί του (ίσως και σημαντικούς). Αλλά και η αδυναμία έκφρασης του κινήματος σε εκλογικό/πολιτικό επίπεδο, δηλαδή ότι δεν έχει εμφανιστεί ακόμη ένα σημαντικό εργατικό κόμμα, με αποτέλεσμα η διαμαρτυρία των εργαζομένων να εκφράζεται εκλογικά εν μέρει μέσω της αντιπολίτευσης των κεμαλιστών, οι οποίοι όμως το μόνο που έχουν να προσφέρουν είναι μια ακόμη πιο σκληρή και αντεργατική πολιτική, σε συνδυασμό μάλιστα με πλήρη υποταγή στα συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Ωστόσο, το ότι η φλόγα της αντίστασης και του αγώνα που άναψε πέρυσι στην Ταξίμ διατηρείται ακόμη αναμμένη, μαζί με την επέμβαση στο κίνημα των επαναστατικών δυνάμεων, αποτελούν τις καλύτερες εγγυήσεις ότι αυτή η διαδικασία στο τέλος θα ολοκληρωθεί.

▼ Δίχως όριο η κατασταλτική μανία της τουρκικής αστυνομίας στις 31 Μαΐου στην πλατεία Ταξίμ.

